Akbaba

Bu sayı ilâveli
5 RENKLİ

Tarih tekerrürden ibarettir!

GENE
60
APARTMAN
DAİRESİ

(Yeni Ajans: 5550—221)

Akbaba

Yıl: 43 Cilt: 9 Sayı: 42 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 13 Ekim 1965

SEÇİMLERDEN SONRA!

BUGÜN Pazartesi. Ekimin dördü. Siz, seçimlerden üç gün sonra okuyacaksınız bu yazıyı. Sonuç, tam alınmaz ama, belli olur o güne kadar.

Kırküç yıllık bu köşede, politikanın müneccimbaşılığını yapıyorum. Yıldızlara bakarak değil, rüzgârları koklayarak...

Ne mi olacak?

Kendimizi gerçeğe alıştıralım: Dört yıl huzursuzluk!

Eğer, şu «Millî artık» kurnazlığı olmasaydı, küçük bir farkla A.P. iktidarı alırdı diyebilirim.

İyi mi olurdu? Evet, iyi olurdu: Kötünün iyisi!

Bu sayfa, benim kalbimin ve kafamın aynasıdır. Duygularımı, düşüncelerimi, yıllardır size çırçıplak gösteriyorum. Yine açık, yine korkusuz, yine çıkarsız söyleyeceğim bugün de: Eğer, İnönü, o pırıl pırıl zekâsiyle böylesine bencil olmasa.. Eğer, İnönü, o ateşler içinde döğülmüş tecrübesiyle böylesine kuruntuların baskısı altında olmasa.. Eğer, İnönü «Ya o, ya ben» diyecek kadar öfkelerinin yönetimine düşmese, her hafta, yazımızı tek dilekle bitirirdik: Vatandaş!.. Oyunu C.H.P. ye ver!. .

Gerçekten, çağdaş bilgilerle beslenmiş kafalar ondadır. Gerçekten, devlet hizmetinde olgunlaşmış insanlar ondadır. Gerçekten her işi, ilmine de, ahlâkına da güvenle emanet edebileceğimiz yetkililer ondadır.

Ama sayın İnönü, servetini, incir ağacının dibine gömdüğü çömlekte küflendiren pinti gibi, öfkesinin teptiği o altın kafaları, o altın kalbleri düştükleri yerde paslandırır, çürütür!

Tanrı her kuluna, sayın İnönü gibi, bütün zekâ ve gövde diriliği ile yüz yıla doğru yaşama mutluluğu vermiyor ki, hışmına uğrayanlar, iyimser bir sabırla gelecek güzel günleri beklesinler...

1950 nin Başbakan yardımcısı Nihat Erim, o gün otuz sekiz yaşında idi, bugün elli üç!.. Kasım Gülek o gün kırk dört yaşında idi, bugün elli dokuz!

İsmet paşa üstelik on yıl azınlıkta kalmanın kahrını çektikten, üste bir de ihtilâl acısı tattıktan sonra, üç buçuk yıl kurduğu koalisyon hükûmetlerinde adlarını hafızalarımızda saygıyla taşıdığımız C.H.P. değerlerinden kimi, kimi, kimi düşündü? Kimi, kimi, kimi hizmetlerine ortak etti?

Ezbere söyleyim: Bu seçimleri kazanamadı ya... Ama kazansa ne olurdu?... Koca politika mimarının kuracağı yine o gecekondu kabineleri olmayacak mıydı?

Onun içindir ki, A.P. nin kazanması iyi olurdu, dedim, kötünün iyisi!

Kötünün iyisi derken, tüm kötülüyorum sanmayınız. Demirel'i - hâlâ yüzünü görmediğim bu adamı - incir gibi, üzüm gibi, tütün gibi vatandaş ihraç edecek yoksulluğa düşmüş Türkiyenin meselelerini kavramış bir sağlam kafa olarak tanımakta, sevmekte devam ediyorum.

Aylardır, terbiye ötesi, ayıp ötesi, bitmez tükenmez hakaretler, hücumlar, bu karakter kayasının üstünden akıp gitti. Sinirleri, o çelik zemberekler bir an gevşemedi. Suphi Baykam'ın, zampara edebiyatı ile yaptığı çirkin polemikler karşısında bile, bir kere olsun ağzını bozduğunu görmedik. Sustu ve onu büyüten bu susuş içinde yürüdü.

Aday listelerine, Yüksel Menderes gibi, ne fikir, ne sanat, ne politika alanında, babasının oğlu olmaktan başka hiçbir özelliği olmayan bir çocuğu almayı Demirel'e asla yakıştırmadık.

Altmış milyonluk bir dâvanın suçluları arasına karışmış, adı hâlâ mahkeme koridorlarında çınlayan alaturka bir hovardanın da seçim listesi başına çöreklenmesi, hiç, ama hiç hoş karşılanamaz.

Yoklamayı kazanmışlardır gibi bir mazeret, mazeret değildir. A.P. listelerinden önce, A.P. kapıları onların suratlarına kapanmalıydı.

İşte burada İnönü otoritesini arıyoruz. İşte burada:

— «Ya onlar, ya ben!» diyebilmeliydi Demirel...

Lider, bunu diyebilen adamdır.

Büyük sürprizler, kırküç yıllık politika müneccimimizi yanıltmazsa, iki cephe kurulacaktır mecliste: A.P. topluluğu ile elele verenler, C.H.P. topluluğu ile elele verenler.

Birincisinde, Bölükbaşı ve Ekrem Alican'ı göreceğiz. İkincisinde, Türkeş'le Aybar'ı...

Sayın İnönü, iktidarı Adalet Partisine vermemek için, dün Turancılar, kafatascılar diye yerdiği bir topluluğu sağına ve millî şef olduğu günlerde zındanlarda çürüttüğü Nazım Hikmet'ler kuşağını da soluna alıp sayı üstünlüğü sağlamaya çalışacaktır.

Sağlayabilir mi?..Daha oyların sandıklara atılmasına altı gün var. Ama, düşüncemin göklerindeki yıldızlara bakıyor ve haber veriyorum: Sağlayamaz!

A.P. kendisine el uzatacak iki azınlık partisi ile bir çoğunluk kurabilir mi?

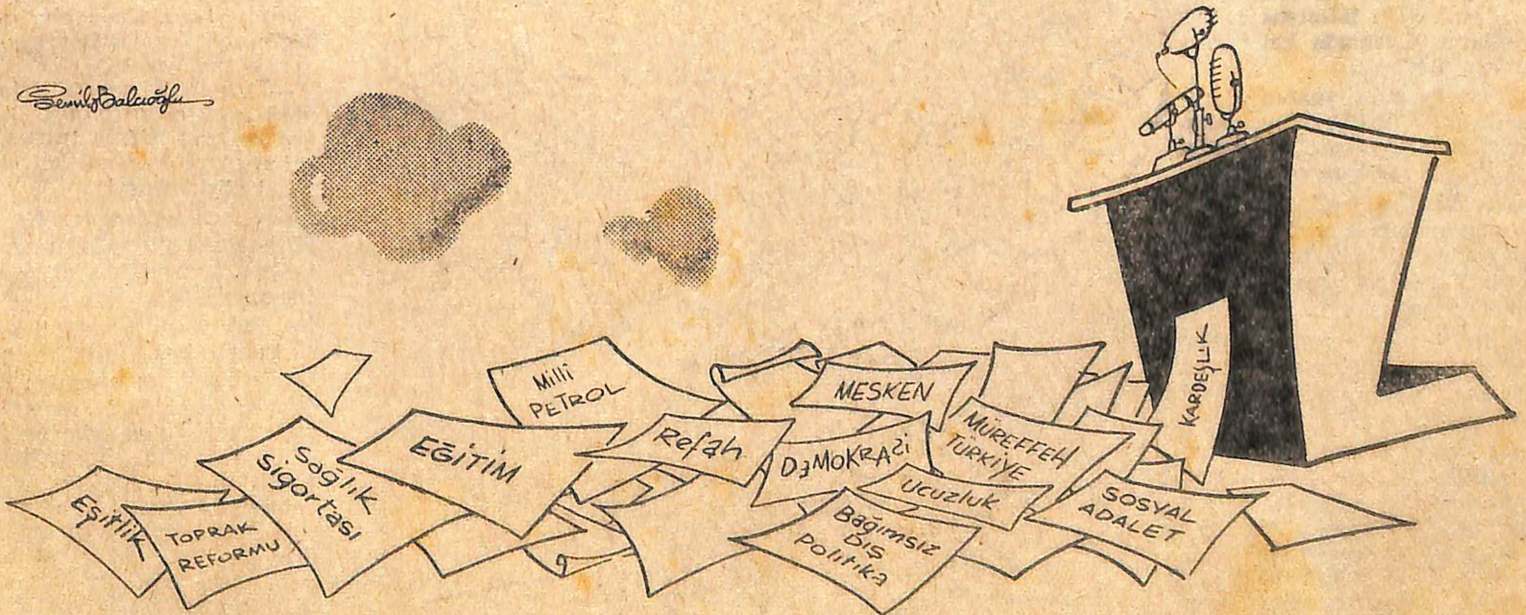
Size, Tevfik Fikret'in bir mısraı ile cevap vereyim: «En az ümît olunan yerde en kavîdir ümit!»

Bunun en doğrusu var, bunun en hayırlısı var, bunun en verimlisi var... Nedir, bilir misiniz?

C.H.P. — A.P. koalisyonu.

Ey akıl!.. Neredesin?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Millî artık!

LİSTEDEN MUTFAĞA

Adnan Veli

BAKKAL Tanaş'ın kiracısı Dilrübâ Hanım, o gün gene burnundan soluyordu. «Herif» dediği kocası, traş olurken, yuvarlak el aynasının kenarına kıllı sabun köpüğünü değdirdi diye, hatunun başına cinler üşüşmüştü. Zaten, olur olmaz her şeyi bahane edip, adamın başının etini yiyordu. Ekmek bıçağını masanın üstünde görünce hışım gibi parladı:

— Yüz sefer söyledim sana, ekmek bıçağıyla limon kestikten sonra bıçağı sil diye.. Benim bu yaştan konra külle bıçak ovacak halim var mı?.. Sen ne uyuntu herifsin böyle..

— Bana bak hanım.. Sen bana uyuntu herifsin diyeezsin.. Benim erkeklik vekarım, kocalık gururum var. Böyle hareketlere tahammül edemem ben. Ne demiye uyuntu herif oluyormuşum?..

— Tabiî ya.. Herif olmasan, uyuntu olmasan, seçimi kazanırdın. Beni de götürür, köşklerde oturturdun. Artık bu gecekonduda ömür çürütmekten bıktım, usandım. Hani nerede kaldı o koca koca lâfların?.. O araba dolusu lâkırdıların?.. Seçimden önce zart zurt atıyordun. Seçmen kütüklerinin yüzdesini hesaplayıp, sekizle zarbedip, ondan sonracığıma üçe taksim edip «Yüzde yüz mebus olacağım» demiyor muydun?.. Kabahat sende değil, bende.. Ben de senin lâfına uyaraktan, tutup kendi kendime hayaller kurdum. Mobilyacıları bir bir dolaşıp perdeleri seçtim. Beğendiğim kanapelere nişan koydum. Evin muşambasıydı, avizesiydi, çamaşır makinesiydi diyerekten günlerce dükkân dükkân dolaştım. Rüyalarımda ipek döşeklerde uyudum. Hizmetçinin aylığından tut da, düdüklü tencereye varıncaya kadar hepsinin listesini yaptım. Ama senin lâflarına kanıp da, elimin böğrümde kalacağını nereden bileyim?..

— Ben de sana mebus olacağım dedimse, bakla falına bakaraktan demedim ya.. Seçmenlerin nabzını yoklayıp da dedim.

— Ayol keltoş herif.. Her nabız yoklıyan mebus olsaydı, doktor milleti Çin-i mâçuna padişah kesilirdi. Nabız yoklamakla adam mebus mu olurmuş?..

— Sen böyle şeylerden anlamazsın hanım.. Bunlar politika meseleleri.. Senin ancak mutbak işlerine aklın erer.

— Tövbeler olsun, artık mutbağa filân girmem.. Peştemalı önüne bağlar, bulaşığa da, yemeğe de sen girersin. Bir daha da adaylığa tövbe edersin!

— Niye tövbe edeyim?.. Bugün olmazsa, gelecek seçime gene gireceğim...

— Yüz sefer girsen, gene de kazanamazsın..

— Neden kazanamıyor musun?

— Seni benim gibi akılsızdan başka kim seçer?

— Bana bak hanım.. Ben bu sefer seçimi kaybettimse, sırf Muhtar Zekeriyya'nın yüzünden kaybettim.

— Zekeriyya'nın ne mazarratlığı dokundu sana?

— Daha ne mazarratlığı dokunacak?.. Seçmen kütüklerini baştan başa değiştirdikten maada, bana rey atacak adamların hiçbirini kütüğe yazmamış. Rey vermiye kaç kişi gittiyse, adını kütükte bulamamış. Sandık başından geri dönmüş.. Millî iradeye karşı yapılır şey mi bu?

— Canım, sen de başın sıkışınca millî iradeyi diline dolayorsun. Bunun asıl esbabını ben sana yüz sefer anlattım. Gene de kafana girmez...

— Neymiş senin anlattığın?

— Şimdiki zamanda mebus olmanın farzı da var, sünneti de... Sen bunları yaptın mı?.. Naciye'nin eniştesini görmedin mi?.. Ağzından «Evet efendim» den başka bir şey çıkıyor muydu?.. Herifin beline bak bir kere.. Capon kuklası gibi nasıl da eğrilip doğruluyor!.. Sen daha aşağıdan yukarıya doğru biri temenna etmesini bile beceremiyorsun. Sonra da mebus olmıya kalkıyorsun.. Nah sana!

— Hanım, bana bak.. Senin sahiden hiçbir şeye aklın ermi yor. Ben mebus olsaydım, müstakil mebus olup yapılan işleri tenkid edecektim!

— Ayol Godoş.. Tenkid menkid diyip de, benim de başımı nâre yakma.. Ben de seni, rabıtalı bir mebus olacaksın sanıyordum. Sen meğer tenkid mebusu olacaktın haaa?.. Tuu Allah müstahakını versin senin.. Herif, bunları ben mi öğreteceğim sana.. Mebus dediğin iki türlü olur. Birisi evet efendim mebusudur, dört yılın içinde karun olur! İkincisi tenkid mebusudur. Borç almadık panga bırakmaz! Dört senenin sonunda da perişan olur. Zaar sen tenkid mebusu olacaktın öyle mi?.. İyi ki olmamışsın.. Allah acımış!

— Böyle cahil cahil konuşmuyor musun, vallahi tepemden aşağı kaynar sular dökülüyor sanıyorum.

— Ben mi cahil cahil konuşuyorum?.. Ayol, sen akıllı bir adam olsan, Yön mecmuasını okuyup da, konu komşuya ballandıra ballandıra anlatmazsın. Bak koskoca valisi, pulis müdürü, hepsi o mecmuayı okuyor ama, senin gibi aleni okumuyor ki.. Odacıya aldırıp cebine sıkıştırıyor, sonra gece evine gidince okuyor! Okuduktan sonra da hepsi kıs kıs gülüyor. Ne lüzum varmış her şeyi ilânat geçmiye?.. İşte senin cahilliğin buradan geliyor. Beyimiz tenkid mebusu olacakmış.. Seni bu aklınla tuzluyayım da, lâkerda zamanı cep harçlığım çıksın bari!

— Hanım!.. Dilrübâ Hanım.. Artık senden çektiğim yetişir. Ben bu memleketin işlerine, dertlerine seyirci kalamam. Benim, mücadeleci bir ruhum var. Haksızlıklara karşı her zaman isyan ederim. Söz temsili şu petrol meselesini gece gündüz düşünüyorum. Vallahi uykularım kaçıyor.. Benim yaratılışım böyledir..

— Ne alâkan var senin pet rolle?..

— Elbet alâkam var. Bu mesele ufak tefek bir iş değil ki.. Petrol işi, Türkiye'nin başlıca meselelerinden biridir.

— Ayol sen benzinci Harun'u kıskandın da onun için mi böyle konuşuyorsun, yoksa aklından bir zorun mu var?.. Ortalıkta her iş bitti de, petrol işi, gaz yağı işi mi kaldı, dert olaraktan?.. Alektiriğimiz var, hamdolsun şıkır şıkır yanıyor!

— Petrolü Amerikalılara veriyorlar yahu..

— Versinler.. Senin babanın petrolünü mü verecekler?.. Amerikalılar da fena adamlar değilmiş ki.. Bizim ne ihtiyacımız olursa onlar bize vermiyorlar mı?.. Çengelli iğnesinden tut, otomofil lâstiğine kadar her şeyi vermiyorlar mı?.. Geçende İkbal Hanım bile anlata anlata bitiremiyordu. Küçük oğlana, kapaklı cinsinden bir Amerikan oturağı almış da, nasıl rahata kavuşmuş. Onu dinle görürsün.. Kadın dua ede ede bir hal oluyor Amerikana... Her şeyi hakçasına konuşmalı..

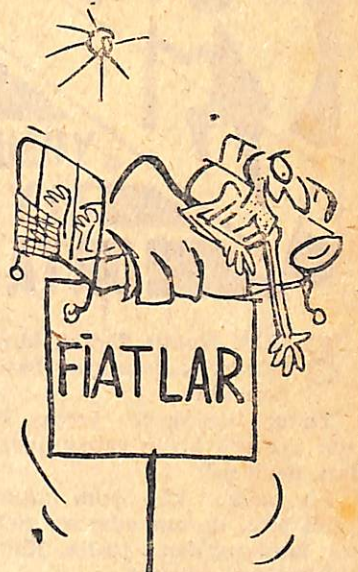
— Yârabbi sen bilirsin.. Tevekkeli «karı kısmının cahili, lodos vurmuş lâhana turşusundan beter olur» dememişler.. Ne de güzel söylemişler!

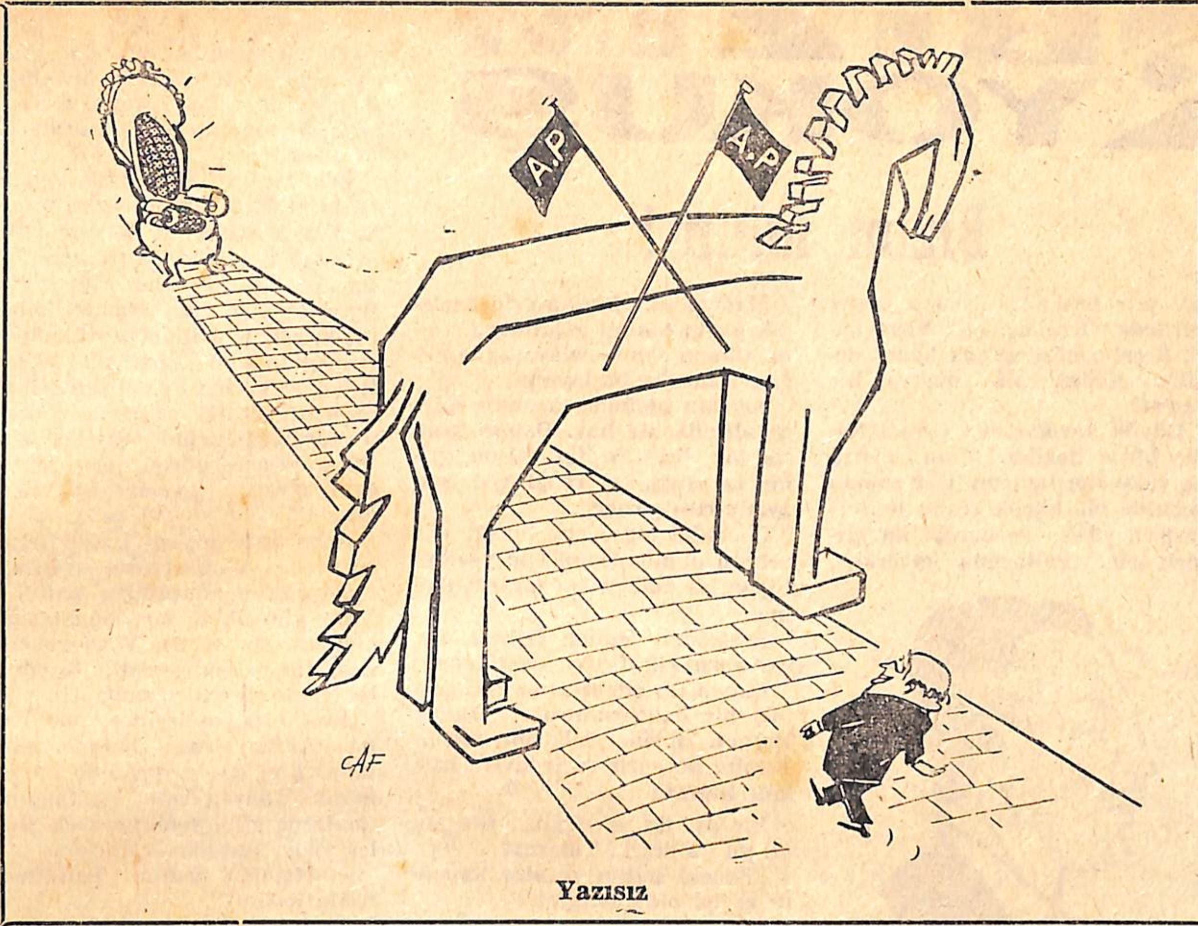
— Sen bana baksana herif.. Seni ensenden bir yakalarsam, hem vallahi, hem billâhi, çingene peştemalının içine dut ağacı silkeler gibi, dalını budağını kıra kıra silkelerim. Sen 69 un seçimine değil, 99 un seçimine girsen, bu kafada kaldıkça, mebus değil, Belediye aptesanelerine ibrikçi bile olamazsın. Hadi bakayım, bağla şu önlüğü, önüne.. Gir mutbağa.. Şu dolma tenceresinin dibindeki karayı gıcır gıcır etmeden seni de selbes bırakırsam, bana da Salıpazarı kraliçesi, Meşrutiyet âfitâbı, tabla kalça Dilrübâ demesinler.. Gözü kör olasıca seni.. Gir bakayım mutbağa.. Keltoş!

İnsan âlemde hayal ettiği müddetçe yaşar!

Yetkililere göre fiat yükselişi sıhhat alâmetidir!

Yazısız

Tuzsuz Bekir!

BİZİM çocukluğumuzda beyaz perde yoktu. Onbeş, onaltı yaşına kadar Karagöz perdesi karşısında hayâl kurduk. Onun için, Karagöz perdesinin bir adına da hayâl perdesi derler.

Beyaz perdenin ünlü sanatçılarına karşılık hayâl perdesinin de büyük şöhretleri vardı: Baş rolde Karagöz'le Hacivat. Sonra, Beberuhi, Tuzsuz Bekir, Arnavut, Yahudi, Çengi...

Tuzsuz Bekir, sevimli mi desem, sevimsiz mi desem, adı üstünde tuzsuz bir kabadayı idi.

Kafayı çekti mi, eli palasında, narayı basardı:

— Ayyyyt!.. Ölümlerden ölüm beğen!

Karşısındaki Yahudi ise, hangi ölümü beğendiğini söylemeğe takat bulamaz, zıngır zıngır titrerken, o, yardım ederdi zavallıya:

— Asayım mı?.. Keseyim mi?.. Biçeyim mi?.. Yoksa kuşbaşı yapıp şişe mi geçireyim?..

Ama Karagöz, bu gürültücü kabadayıyı ciddiye almaz, o: «Ayyyyt, ölümlerden ölüm beğen» dedi mi, biraz düşündükten sonra hemen beğenirdi:

— Ölümlerden?.. Ölümlerden?.. Ölümlerden?.. Kaymaklı ekmek kadayıfı!

Salonu dolduran o çocuk kahkahaları ne güzeldi, ne sıcaktı, ne tatlı idi. Hâlâ kulaklarımdadır.

Şimdi, o hayâl perdesindeki kabadayıyı andıran bir politika kabadayısı çıktı. Perdeye değil de politika meydanına: Senatörlüğe temel atan Mucip Ataklı paşa!

İkide birde ortaya atılıp nağrayı basıyor: «Ölümlerden ölüm beğen» değil ama ondan da farkı yok!

Kızanlar var, ürkenler ver, sinirlenenler var...

Yok canım, biraz Karagözleşin be dostlar, be arkadaşlar, be vatandaşlar...

— Kaymaklı ekmek kadayıfı!

Deyin, deyin de ortalık kahkahadan çınlayıversin!

AKBABA

Müşteriler — Saçım ak mı, kara mı?
Berberler — Şimdi önünüze düşecek, görürsünüz!

— Çok havadar yer, bir haftaya kalmaz iyileşirim!

BİZİM YOKUŞ

Bizim takım!

BİZİM Yokuş derken bizim takımı anlatmaya başladım size...

Yokuş, her yerde vardır. Bizim Yokuş'u bizim yapan, insanları, değil mi?

Eh, madem ki bizim takıma geldi sıra, devam edeyim: Selâmi Yurdatap'dan girdik, Kadri Canbaz'dan çıkalım...

Yokuş'ta kıtlık var: Yazar kıtlığı, çizer kıtlığı... Kiminin bileği var, kiminin kafası.. Ali'nin eline Veli'nin başını takabilsem, ne yaman bir karikatürist çıkar. Ama, bu mucize ameliyatı yapacak operatör henüz dünyada yok.

Çizgide tek tip modası çıktı şimdi: Erkek, hep o erkek. Kadın, hep o kadın..

Benim gözlerim dünya basınının yabancısı değildir. İşte PİCHARD, dolgun dudaklı, dolgun memeli, lokum güzelleriyle birbirinin eşidir hep. İşte o zarif, o çağdaş kızlar yaratıcısı KİRAZ, işte şair ressam PEYNET, işte karısı metresine, kocası zamparasına ve dördü birbirine benzeyen eşsiz TETSU...

Ama karikatür hayattır bence ve hayat tek insan değildir.

Kürsüde öğretmen, Bankada müdür, takside şoför, gemide kaptan, cephede asker, kotrada milyoner, kaldırımda dilenci, mutbahta ahçı.. Hep tek adam!

Öyleyse sahnede neden kaatil başka, doktor başka, uşak başka, şair başka?.. Neden beyaz perdede Kraliçe, oda hizmetçisi, Kralın gözdesi tek kadın değil?.. Neden hâlâ makyaj bir san'at?

Büyük karikatürist Cemal Nadir böyle değildi. Onu, içyüzü ile yakından tanırım. Her zaman cebinde bir küçük resim defteri taşırdı, yüzler ve hareketler çizmek için: Paltosunu giyerken,

Karikatürist Ramiz

bir adamın kol ve omuz hareketleri.. Otobüste, kanapenin ucuna tutunmuş bir adam.. Kahvede nargile içen bir ihtiyar.. Durakta bir mektepli kız...

Cemal Nadir, masa başına oturunca, hayalini zorlamaz, her konuya hayattan birini seçerdi.

Ramiz de böyleydi. Ne kadar emek verirdi çizdiği karikatürlere. Yapabileceğinin en iyisini, en güzelini, en üstününü yapmak isterdi her zaman.

Madem ki, karikatürle başladık bizim takımı anlatmaya, adını, daima içim sızlayarak andığım Ramiz'le başlayım:

Kısanın üstünde, uzunun epiyce altında bir boy. Daima kızarık bir yüz. Yeşilin, elânın, grinin karıştığı, her rengi ayrı ışık, ayrı pırıltı gözler...

Çocukluğunda, sol yanağı cilt veremi olmuş. Onun için yüzünü beyaz bir tülbentle sarardı daima...

Profesör Hulûsi Behçet, karar vermişti: İyi edecekti onu!

Dünya tıp edebiyatına adı geçmiş bir doktorumuzdu Hulûsi Behçet. Büyük bilgisine büyük kalbini de kattı ve tedaviye başladı Ramiz'i...

Bir ay, iki ay değil.. Bir yıl, iki yıl da değil.. Yıllarca!

Yüzdeki bütün yaralar kapandı ve iyi oldu nihayet.

Ama, güzel, ince yüzünü saran beyaz tülbent onun derisi olmuştu sanki.. Bir türlü sökemiyordu, atamıyordu.. Sokağa onsuz çıkmak, çıplak çıkmak kadar zordu Ramiz için! O, bu zorluğu bir aşk uğruna yendi...

Ne kadar güzel, ne kadar temiz, ne kadar istekli çalışırdı bilseniz. Her karikatürünü en iyi karton üstüne, en iyi boya ile, çerçeveletilip asılacak kadar düzgün çizerdi.

Oldukça yoksul geçmişti çocukluk hayatı, orta hallinin de altında. Ama, ne kadar gözü tok, gönlü zengindi. Bir gün, para üstüne konuştuğumuzu bilmiyorum.

Gençliğin ilk yıllarını, yüzü bağlı bir aşağılık duygusu içinde geçirmenin içinde birikmiş hasreti ile aşka, kadına, içkiye, süse doymaz bir iştahla atılıverdi ansızın...

Ben, mebus olmuştum. Ankara'da akılsızlığımın cezasını çekerken, o akıllı bir iş yapmıştı: MİZAH dergisini kurmuş, tutturmuştu da. Ortanın sağını, solunu değil, altını seçmiş, kaba bir sokak muhalefeti tutturmuştu. Umduğunun üstündeydi satışı da, kazancı da. Uzun yıllar cefasını çektiği yokuşun sefasını sürecekti artık. Giyinişi güzel, yaşayışı güzel, hele idare evini ziyarete gelenler pek, pek güzeldi!

Daha önce geçirdiği ağır krizi, sertleşen damarlarını, yüksek tansiyonunu unutmuştu Ramiz.

Bir gün ölüm, bir kanat çarpışı ile onu sarstı. Yüzü çarpılmış, dili peltekleşmişti. Kelimeler vıcık vıcıktı ağzında ...

Ama biraz iyileşince, onu, yine eski hayatına dönmüş gördüm. Bir öğle yemeğinde karşılaştık Konyalı'da.. Hastalığını unutmuş gibi, yenilmeyecek şeyler yedi.. Kapıdan çıkarken:

— Haydi, dedim, kahveleri bizde içelim...

Yüzü hâlâ çarpık, dili hâlâ peltek, gözleri şeytani ışıklarla yanıp tutuşarak:

— Bir başka gün, dedi, söz verdim, güzel bir kız gelecek idareye...

Kapanmış dergisinin idare evini garsoniyer yapmıştı âdeta. Arkasından merhamet dolu gözlerle baktım gidişine: Ölüme koşan bir adamın telâşı vardı adımlarında...

Aradan üç, dört gün geçti ancak. Telefonda hıçkıran bir ses:

— Ramiz öldü, dedi.

Cemal Nadir'i size daha önce de anlatmıştım biraz. O başka adamdı. Gürültüsüz adam, gösterişsiz adam. İlk eşi, galiba onu az bulmuştu kendisine. Bir bakıma belki azdı, bir bakıma da muhakkak çok!

İkinci eşini bir aile dostuna kaptırdı: Vâlâ Nurettin Vâ-Nu'ya.

Üçüncüsü, adı Ayşeydi sanırım, bir Üniversiteli kız... Bir fırtına gibi evin kapısından girdi, penceresinden çıktı!

Ama dördüncüsü, Tanrının ona yarattığı eşti ancak: Güzel zekâsı ve sıcak kalbi ile...

Rahat edecekti artık, mes'ut olacaktı artık..

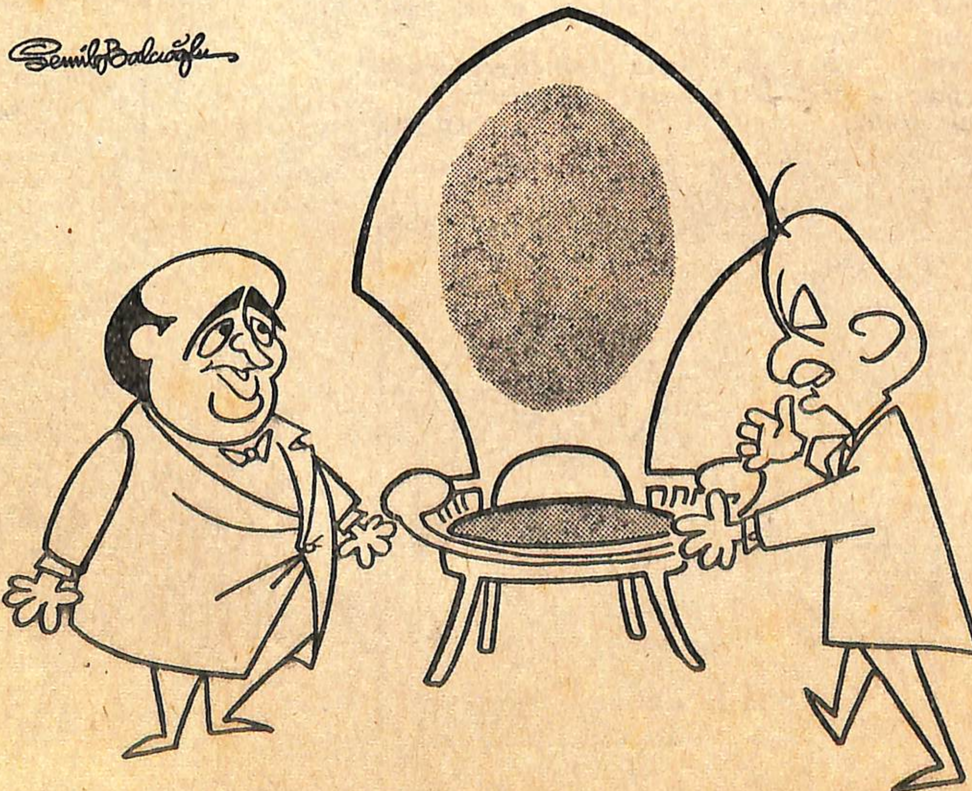
Yaptığı iki yanlış denemeden kolay sıyrıldı: Bir mizah dergisi çıkardı önce, AMCABEY.. olmadı.

Ama olmadığını görecek kadar zekî idi Cemal Nadir. Vazgeçti hemen.

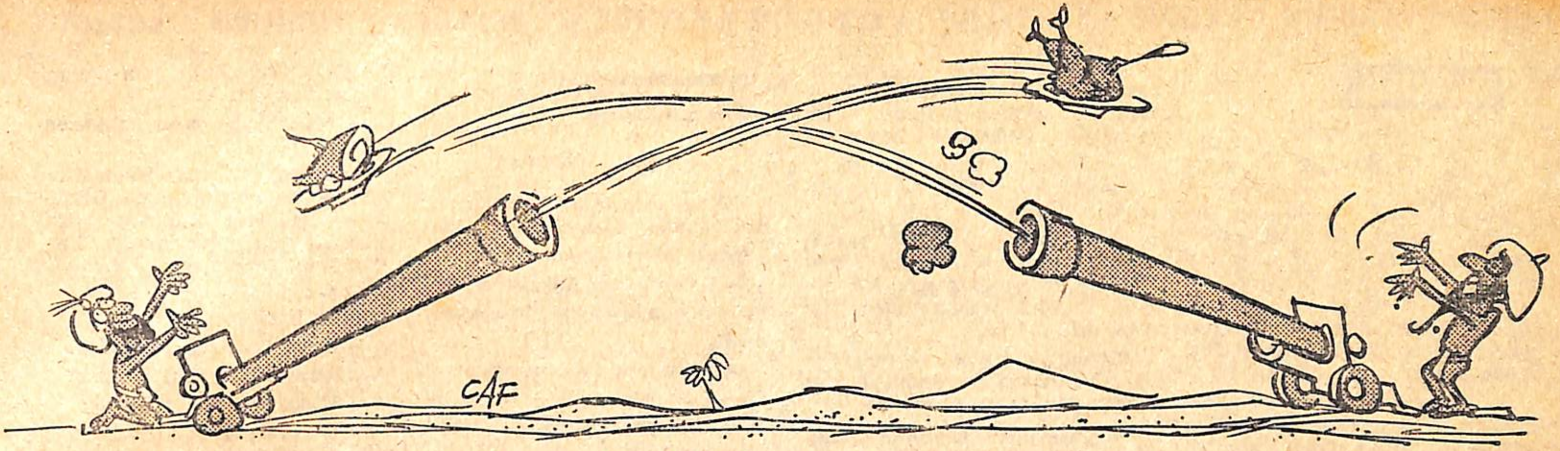
Bir piyes yazdı. O, hiç, hiç, hiç olmadı. Hem kendisi vazgeçti, hem ilk temsil gecesinden sonra Şehir Tiyatrosu!

Bu başarısızlıklarını hergün CUMHURİYET'in ilk sayfasında yeni bir başarı ile unuttu ve unutturdu!

Yarına, büyük arzular büyük hayallerle bakıyordu. Karikatür yalnız bir çizgi oyunu değildi Cemal Nadir için. Bir kültür işiydi de. Dünyayı bir felsefi açıdan seyretmek lâzımdı.

İnönü — Hadi, ben oturayım da seni kucağıma alayım!..

Pakistan — Hindistan savaşında taraflar yemek tatili yapıyorlar.. — Gazeteler —

Hergün kitaplığına yeni bir kitap katıyordu ve gün aşırı bir öğretmen ona İngilizce öğretiyordu.

1946 seçimleri için Halk Partililer ondan propaganda afişleri istediler. Siyasî inancı C.H.P. den yanaydı. Gecesini verdi, gündüzünü verdi, zekâsını ve gönlünü verdi onun için. Birbirinden güzel beş resim yaptı. Yoldan geçenleri önünde durduracak beş resim!

İkiyüz elli lira yolladılar. Öfke ile reddetti. Bursa'dan aday göstermek istediler, yaralanmış gururu ile evinin kapısını kapadı gelenlere!

Şimdi, yeni antibiotiklerin kolayca yenebileceği bir kalb iltihabından ölüverdi onyedi gün içinde.

Tabutunun arkasından bahçeler dolusu çiçek ve bütün İstanbul ağlaya ağlaya yürüdü.

Bizim takımın en eski iki ustasından biri Münif Fehim'dir, biri de Necmi Rıza...

Münif Fehim, damarlarında sanatın en soylu kanını taşıyan adamdır. Babası büyük sahne üstadı, eşsiz komedyen Fehim efendi idi. O unutulmaz Şadi'ler, o unutulmaz Raşit Rıza'lar, o unutulmaz Müvahhit'ler, onun mektebinde yetiştiler. Bir kaş kaldırış, bir dudak büküşle sözü tamamlardı. Diyeceklerini yüzünde okurduk.

Oğlu Münif'e geçmeden bir hoş hikâyesini anlatayım Fehim efendinin:

Ramazan, Şehzadebaşındaki Ferah tiyatrosunda Molièr'in Zor Nikâh'ını oynıyacak. Vakit gelmiş, ama salon boş. Sekiz, on seyirci var ancak...

Perdeyi açmıyorlar: Belki Teravih namazından çıkanlardan gelenler olur, belki iftar sofrasında gecikenler vardır diye...

Ama seyirciler de sabırsızlanmaya başlamışlardır. Islıklar, tepinmeler gittikçe artıyor...

Telâşlanan aktörlere, Fehim efendi:

— Hiç korkmayın, diyor, ben şimdi onları sustururum!

Perdeyi aralıyor ve gür kaşlarında öfke, dudaklarında gülüş, geliyor sahnenin önüne:

— Efendiler!..

Kimsede ses yok... Koca salona benek benek dağılmış o bir avuç seyirciye sağ elini uzatıp işaret parmağını tehditle sallıyor:

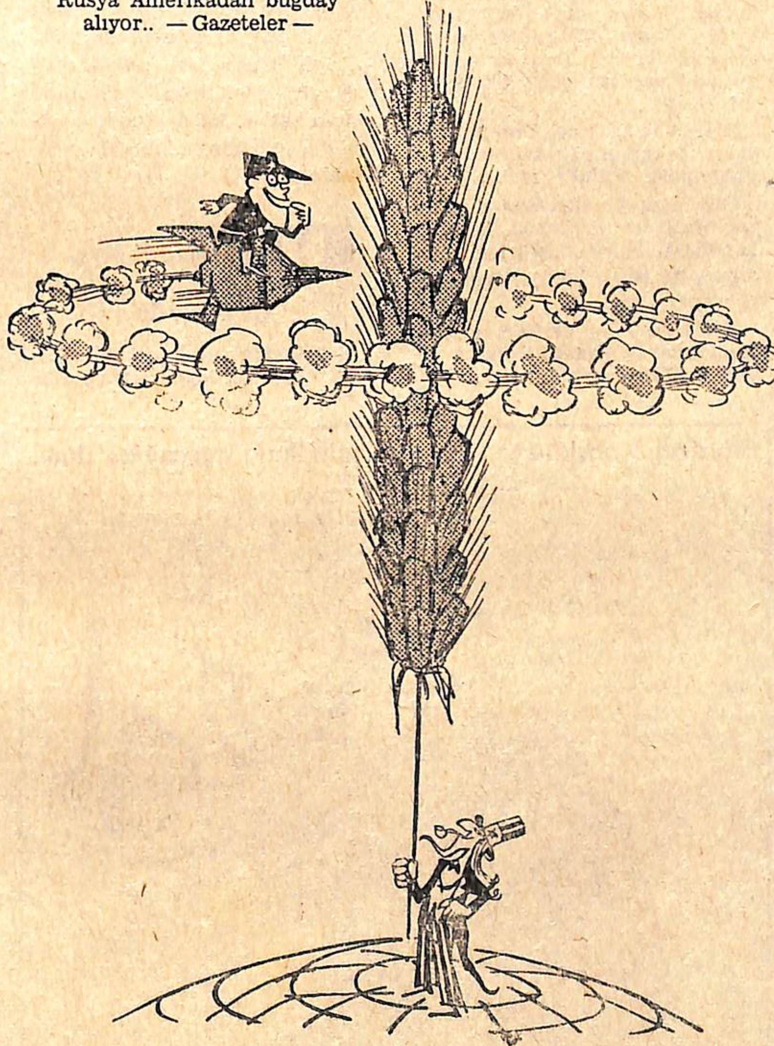
— Gürültü etmeyiniz! Yoksa... Haberiniz olsun, biz içeride sizden daha kalabalığız!

Salon kahkahalarla çınlıyor ve sabırsız müşterilerinin gerilmiş sinirleri gevşiyor.

Münif Fehim, işte o büyük sanatçının oğludur. Çevresinde hep sanat adamları gördü, hep güzel sözler dinliyerek büyüdü ve ressam oldu.

Yıllarca, Şehzadebaşı tiyatrolarının büyük, renkli ilânları onun fırçasından çıkmıştır. Eski Türk hayatını, onun kadar hiçbir sanatçımız duyarak, anlıyarak, tadarak canlandıramaz. Türk evi, Türk hamamı, Türk kahvesi, düğünü ile, iftar sofrası ile, kına gecesi ile, Kâğıthanesi ile bütün Türk hayatı onun fırçasında konuşur.

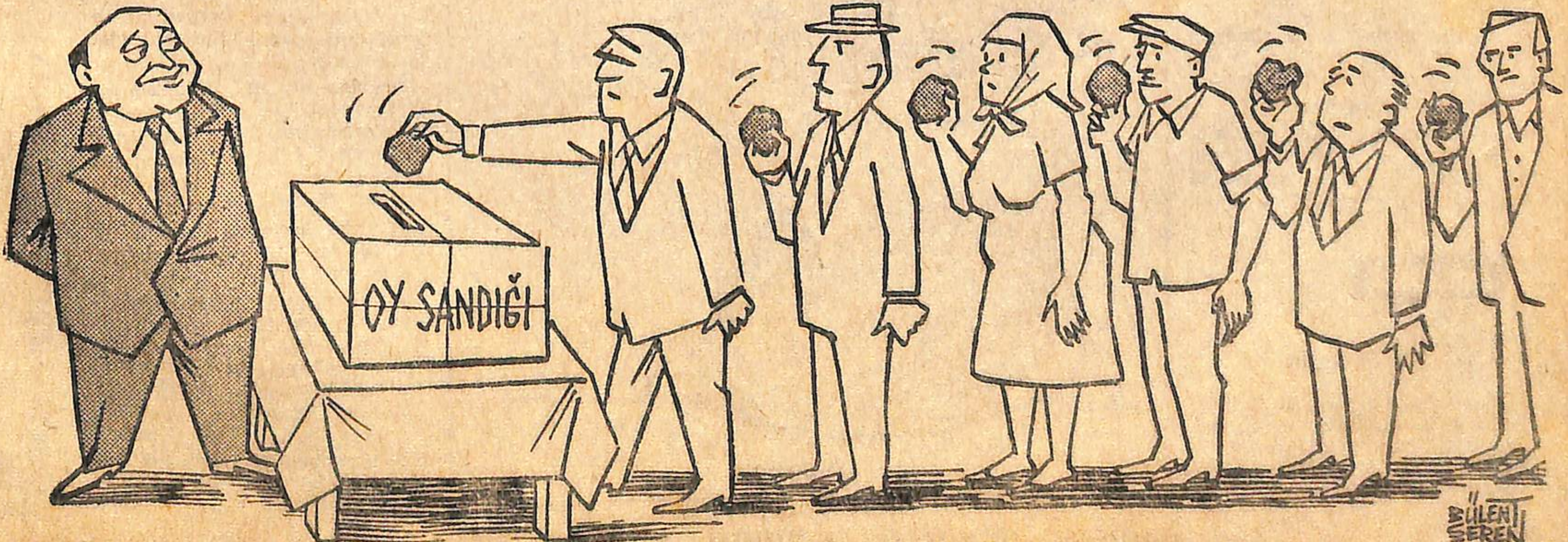
Yusuf Ziya ORTAÇ

Rusya Amerikadan buğday alıyor.. — Gazeteler —

Feza turundan sonra!

Demirel: «Karsta patates fabrikası yapacağız» dedikten sonra.

Karslılar oy verdiler!

PAZARTESİ

Çıplaklar

Turistler bizim alaturka hamama dadanmışlar. Hürriyet gazetesinde çıkan bir röportajda okuduk... Ve fotoğraflarla seyrettik ki turist hanımlar ve turist beyler kurnaların başına geçip tas tas su dökünüyorlar, terliyorlar.

— **İki çıplak bir hamama yakışır**... diye atasözü vardır. Turistler bu sözün içine girer mi girmez mi? Atasözündeki «çıplak» fakir anlamını taşıdığı için sınırlarımızdan içeri dalan nice turist hamamlarımıza yakışır. Çünkü saç sakalı birbirine karışmış, yalınayak, sırtta bir gömlek nice genç çift Türkiyeye meteliksiz gelip gidiyor; döviz getirmekten çok döviz götürüyor.

Gene atalarımız:

— **Hamam suyu ile misafir ağırlanmaz**... demişler.

Ama görülüyor ki bu sözün artık anlamı kalmadı. Bizim böyle misafirlere ikram edeceğimiz en makbul hediye bir tas hamam suyudur.

Nasrettin Hoca hamamda türkü söyleyip sesini beğenmiş, sonra minareye çıkıp da ezan okuduğu zaman bakmış ki olmuyor:

— **Ah, şuraya bir hamam kuracaklardı ki**... demiş.

Turistler hamamı çok sevmişler, pek beğenmişler. Her tarafa hamam kurmak mümkün olmadığı için memleketin başka taraflarını beğenecekler mi bilemeyiz.

Ama bunu da dert etmiyelim kendimize... Çünkü:

— **Hamama giden kurnaya, düğüne giden zurnaya âşık olur.**

SALI

İlâç

İstanbul Eczacılar Odasının açıkladığına göre ilâç fiyatlarında halka müthiş kazık atılıyormuş.

Hani:

— **İnsanın ekmeğiyle oynanmaz**... denir ya... Soruyoruz:

— Hastaların ilâcıyla oynanır mı?

Verilen rakamlara göre, atılan kazıklar bir misli, iki misli, üç misli değil... On misli, onbeş misli...

Azrail insanın canını almadan bizim ilâç fabrikatörleri hastanın ciğerini söküyorlar demek.

Eskiden verem için:

— Zengin hastalığı... derlerdi. Şimdi artık nezle bile zengin hastalığı oldu. Bu zenginliğin vergisi de ilâç fiyatlarına dahil.

ÇARŞAMBA

82 Yaşında

İsmet Paşa 82 yaşına basmış. Nice yıllar dileyelim kendisine... Bernard Shaw'un hikâyesini bilirsiniz. Yetmişinci yaş gününde fotoğrafını çeken genç gazeteci:

— Mr. Shaw yüz yaşınıza basarken de resminizi çekmek isterim... deyince Bernard Shaw genç foto muhabirine bakıp:

— Dostum daha gençsiniz, kendinize iyi bakarsanız çekersiniz... demiş.

Gerçi ünlü yazar yüz yaşına kadar yaşıyamadı. Ama İsmet Paşa yüzü geçecek gibi görünüyor. İnşallah yüzü de aşar, yüz onu da...

82'inci yaş günü gazeteciler Paşa'ya uzun ömrünün sırrını sormuşlar. O da demiş ki:

— **Tavsiyem benim hayatım. Onu takip ediniz, benim kadar yaşarsınız.**

Şimdi gencecik muhabirler nasıl takip edecekler İsmet Paşanın hayatını? İnönü Savaşları yapılırken doğmamışlardı... Cumhuriyet kurulurken doğmamışlardı... İkinci Dünya Savaşında emekliyorlardı... Demokrasi düzenine geçerken çoğu okula gidiyorlardı.

Bunun için İsmet Paşanın hayatını takip etmek talihinde ve imkânında değildir hiçbiri...

Olsa olsa bundan sonra hayatını değil ama İsmet Paşanın kendisini takip edebilirler.

Onu da zaten ödevleri gereğince yapıyorlar.

Parlâmentoda, partide, gezide, toplantılarda İsmet Paşanın peşini bırakmıyarak...

PERŞEMBE

Zahmet etmese

Köyleri eşek sırtında dolaşarak propaganda yapan YTP. nin Zongundak adayı Şaban Aygün:

— **Kazanırsam Ankara'ya heybe omuzumda eşekle gideceğim...** demiş.

— **Niçin atla dolaşmıyorsunuz?** diye sormuşlar.

— **Atım yok da ondan**... diye cevap vermiş.

Şaban Aygün elbette at bulamazdı. Çünkü at AP. adaylarının tekelinde. Kır at'a binip seçim propagandasına çıkanlar Adalet Partililer... Bu arada YPT. li adaya da eşek düşmüş.

Aman Şaban dayı dikkat, düşmeyesin... Malûm ya, atalarımız: «Attan düşen kaba döşek, eşekten düşen kazma kürek!» demişler...

CUMA

Meksikada

Meksikanın bir kentinde elektrikler sık sık kesiliyormuş. Mühendisler sebebini bulamamışlar ve demişler ki:

— **Muhakkak uçan dairelerin işidir.**

Şu «Uçan Daireler» bizim Türkiyede pek görülmüyor. Görülse ne iyi olacaktı. Biz de Meksikalılar gibi göklerimizde Uçan Daireler gördükçe rahatlıyacaktık.

Sular kesildi mi...

— Uçan Daireler yüzünden.

Ankara asfaltındaki kazalar?

— Uçan Daireler yüzünden.

Artan cinayetler?

— Uçan Daireler yüzünden.

Düşen uçaklar?

Kesilen elektrikler?

— Uçan Daireler yüzünden.

Bir rahatlayacaktık, bir rahatlayacaktık ki sormayın.

Neredesiniz ey Uçan Daireler! Bizim göklerimize de buyrun! Buyrun ve gelin ki sayenizde gönlümüz rahat, mazeretimiz hazır olsun.

CUMARTESİ

Zaman

Bazı yazarlarımız var. Yaşlandıkça eskiyi ararlar kalemleriyle... Tabiidir ki geçmiş günlerin lezzeti başkadır. Geçmişteki en acı hâtıralar bile buruk bir tadla anılır. Ama bu eskiye hasret, gerçekleri değiştirmek ölçüsünde görünürse zararlıdır. Geçmiş günlere duyulan sevgi ve zamana ayak uyduramamak acısı, doğru'ları iğriltmek için sebep olmamalı.

Eskiden her şey ne güzeldi, nerede efendim o eski günler!.. diye iç çekmek yalnız zamanımıza özgü değildir. Yüz yıllardanberi sürer. Çünkü insan tabiatı bu...

Bakınız bu yolda pek hızlı bir eski şair ne yazmış:

Gerçi evvel bir idi testi kıranla dolduran
Dolduran maznun şimdi, belki makbuldür kıran!

PAZAR

Dil meselesi

Bazı kişiler var, yabancı dili çok iyi bilmekle pek övünürler, ama Türkçeleri utanılacak durumdadır.

Dışarıda eğitim görenlerimiz içinde pek çok bulunur böyleleri...

Osmanlı devleti ünlülerinden Mahşer Midillisi diye anılan Kâmil Bey ise öylesine talihsizlerdenmiş ki hem yabancı dil bakımından, hem Türkçe bakımından fıkara sayılırmış.

Bir gün Avrupada eğitim gören oğlunu Âlî Paşa'ya takdim etmiş:

— Sayenizde dışarlara gidip lisan öğrendi, bizim zamanımızda kimse bizi teşvik etmezdi, tersine yabancı dil öğrenmemize engel olurlardı... demiş.

Sormuş Âlî Paşa:

— Peki Kâmil bey, yabancı dil öğrenmenize engel oldular. Fakat Türkçe öğrenmenize kim engel oldu?

Demirel Karslılara: «Patates fabrikası açacağız» dedi.
— Gazeteler —

CAF

Yazısız

Fiatlar durmadan yükseliyor.
— Gazeteler —

— Ne yapalım, başka çıkar yol yok!

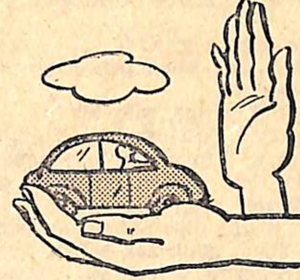
YOL BOYU

Ergin Ortaç

Kara yoluyla kısa bir yolculuk yaptım Almanyaya: Bulgaristandan, Yugoslavyadan, Avusturyadan geçerek... «Yolboyu» bu seyahatin notlarıdır.

AZICIK...

Otomobille Bulgaristan'dan geçen Avrupa yolcuları bilirler. Arabanızın BEYNELMİLEL Sigortası (Yeşil Kart) bu memlekette geçmez. Sigorta kartını çıkarıp gösterseniz de, Bulgar gümrük memuru kaba türkçesiyle, «Bu geçmez» diye yüzünü buruşturacak ve bir makbuzla beraber acele altmış liranızı da kesecektir. Ne o?.. Bulgaristan'a ayak bastınız! Buna «ayak basmak» değil, «yan basmak» demek daha yerinde olur. Sigortanın yürürlüğü ise.. Üç ay değil, üç hafta da değil, yalnız ve yalnız üç gündür. Eee, ne de olsa Bulgaristan bu.. Başka memleketlerden azıcık farklı olmasın mı yani?!..

AYILAR...

Yolumuzun üzerinde birçok şehirler sıralanıyor. İşte Harmanlı, Haskova, Plovdiv, Sofya... Yollar genel olarak parke... Motorlu taşıt araçları parmakla sayılacak kadar az. Yolda kamyonlarla karşılaşıyoruz... İşe giden veya işten dönen balık istifi gibi, insan istif edilmiş kamyonlarla.

Şehirlerdeki dükkânların önünde kuyruklar... Ekmek kuyruğu, şeker kuyruğu, süt kuyruğu. Ekmek tek tip... Yavan mısır ekmeği.

Pazarda satılan meyvelere bakıyorum.. Kurumuş mürdüm erikleri, ufacık ham elmalar, koruk üzümler, çürük armutlar. Hayret ediyorum bir an: Bu güzel iklim, bu verimli toprakta nasıl olur da bu kadar kötü meyve yetişir diye? Birden, hatırıma gelen bir atasözü ile şaşkınlığım geçiyor: Onlar «Armutun iyisini ayılar yer» demişler, değil mi? Anlaşılan ayılar burada işi iyice azıtmışlar!

PANOLAR...

Bulgar gümrük binasında ilk gözüme çarpan şey, duvardaki resim olmuştu... Lenin'in koskocaman resmi. Sonraları alıştım bu gibi şeylere.

Yol boyunca Bulgar bayrağından çok Rus bayrağı gördük. Hele o, caddelerin kenarında sıra sıra uzanan muazzam panolar.. Lenin'den tutun da gelmiş geçmiş bütün Rus Polit Büro ileri gelenlerinin çatık kaşlı panoları.. Yolların yapımında taş kıran kadınlı erkekli Bulgar işçilerine, «Unutmayın, tepenizdeyiz ha...» diyor sanki!

İKİ OLAY VE ÖTESİ!..

Avrupa yolunda ilerledikçe, «ısı»nın aksine hayat seviyesi gittikçe yükseliyor. Yugoslavya'da şartlar daha ılımlı.

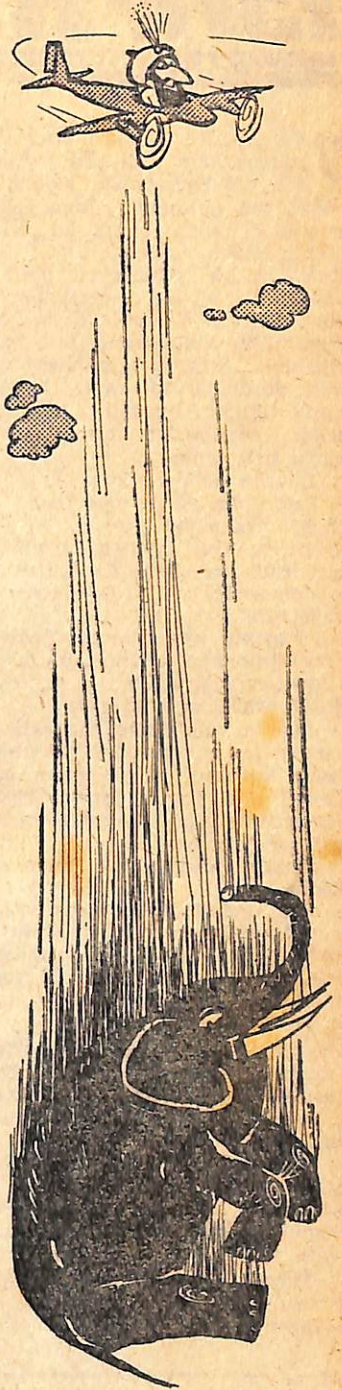
Bir öğle vakti Yugoslav gümrüğünden geçtikten sonra, hem biraz dinlenmek hem de bir şeyler yemek için kırlık bir yerde mola veriyoruz. Biraz sonra yanımıza oniki - onüç yaşlarında bir Yugoslav çocuğu yaklaştı. Tutup ona da biraz yiyecekle, Bulgaristandan aldığımız ekmekten verdik. Yiyecekleri sevinçle alan çocuğun yüzünde mutluluk mısır ekmeğini görünce sönüverdi!

Niş'te ise, hiç de yabancısı sayılmadığımız başka bir olayla karşılaşıyoruz: Kaldığımız motelin garsonu hesap pusulasını şişirip kazık atmağa çalışıyor bize!

Basit gibi görünen bu iki olaydan, iki sonuç çıkıyor: Yugoslav çocuğu Bulgar ekmeğini beğenmiyecek kadar tok, Yugoslav garsonu da müşteri kazıklayacak kadar kazanç peşinde!

Pakistan — Hindistan arasında hava hücumları devam ediyor!
— Gazeteler —

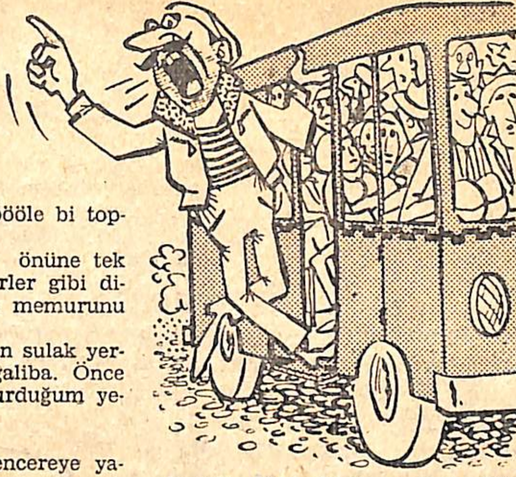

Bombardıman!

İstif Kazım

MUZAFFER İZGÜ

İKİ çocuklu bir karı koca da gelince, tam yedi kişi olmuştuk yol kavşağında. Hepimiz de kasabaya gidecektik. Ama gelin görün ki buradan, ancak iki saatte bir minibüs geçerdi...

Karşıdan bir kabardığını görünce hepimiz birden çömeldiğimiz yerden fırlıyor, adam görsün de dursun diye, ayaklarımızı bile kaldırıyorduk. Nihayet içlerinden bir tanesi durdu. Durdu ama, içerisi tıklım tıklım doluydu... Muavin, sıkıştığı cendereden bir yay gibi aşağıya fırlayarak:

— Buyrun ağbiler, dedi.

— Çok dolu, dedik muavine..

Dudak ucu güldü bize:

— Ne dolusu ağbiler, hepinizi yerleştirmezsem, bana da İstif Kâzım demesinler... Bu işin zenaatı ayrı iş ağbi!..

— Aslanım, ayrı mayrı!.. Baksana şu minibüsün içerisine, bir kişilik bile yer yok, dedim.

Şoför arabadan atlayarak:

— Sen bu minibüsün içindekileri adamdan mı sayıyorsun ağbi? dedi, hepsini toplasan, namussuzum bir rahmetli Kral Faruk etmez! Şöyle bi kıpırdanırlarsa, hepinize rahat rahat yer buluruz.

— Olmaz, dedi nüfus memuru arkadaş.

— Bak ağbi, dedi şoför ona, «Sen böyle demekle, kârıma kesat veriyorsun. Ayıp be ağbi, her ay ikibin taksit zula ediyoruz... Biz bi yerleştirelim de, beğenmezseniz şipşak inersiniz...»

Hayretime gitti şoförün sözü. Hani ya, biraz da merak ettim. Arabayı genişletemiyeceğine göre, bakalım bu yedi kişiyi nereye, nasıl yerleştirecekti?

— Bak ha şoför efendi, beğenmezsek ineriz, dedim.

— Temem ağbi, hemen inin. Bu Bakanlık koltuğu mu ki, oturdunuz muydu sıkı sıkıya yapışacaksınız!

— Haydi bakalım, dedi sağlık memuru, yerleştirin de görelim...

Muavin:

— Zahmet olmazsa şöööle bi toplanıverin ağbiler, dedi.

Manga kumandanının önüne tek sıralı safta dizilen askerler gibi dizildik. İçimizden tapu memurunu göstererek:

— Efendi ağbi, dedi, en sulak yerde sen büyümüşsün galiba. Önce sen lütfen şu benim oturduğum yere geç...

Sonra bağırdı içeri:

— Dayı, sen biraz pencereye yanaş bakalım!..

Muavinin yerine, yüz kiloluk tapu memuru arkadaşımız binince arabanın içi tamamen dolmuştu. Bakalım, bizi nereye oturtacaktı İstif Kâzım?

— Ah ulan!.. diye pofladı muavin, damda adam götürmek selbes olsa, bu işler peynir ekmek ya, neyse!..' Sonra arabaya dönerek:

— Siz iki ağbiler, sen de babalık... İnin bakalım aşağı!,,

— Biz mi? diye ters ters söylendi biri.

— Siz ya ağbi. Korkmayın, yolda koymuyoz, yerleştiriyoz!

Sağlık memuruna:

— Sen geç ağbi şuraya, dedi.

Sağlık memuru, pencere yanına geçtikten sonra, yanındaki boş kalan yere de, şoför mahallinden kuru değnek gibi bir adam indirerek:

— Sen de şuraya geç çeyrek porsiyon, dedi... Şimdi birbirinize iyice yapışın!.. Tamam!.. Lûtfen ağbi, sen şu çeyreğin yanına!

Nüfus memurunu da böylece yerleştirdikten sonra:

— Hım!.. Şimdi kadın var, dedi kendi kendine. Siz hanım yengeyle beraber oturmak istersiniz, değil mi bey ağbi?

— Evet, dedi kadının kocası.

— Öyleyse şoför mahallini tamamen boşaltma emri çıkaracağız!

Şoför mahallindekilere bağırdı:

— Hey ağbi, lütfen iner misiniz?.. Öyle boyunduruk görmüş, çift aslanı gibi bakma be ağbi! Baksana kadına, çocuklu. Sevaptır ona yer vermesi... Hey ağbi, hanım yengeyi al da gel!.. Hıh.. Geçin şuraya!.. Büyüğünü siz alın kucağınıza, küçüğünü de hanım yengem alsın... Bu da tamam!

— Ya biz? dedi şoför mahallinden inen...

— Sabret be ağbi.. Mayın gibi patlamasana. Bak, sistemli çalışıyoz... Hey çeyrek, in bakalım sen oradan!.. Sen geç ağbi onun yerine!..

Çeyrek, iki defa binip, iki defa indiği için, kızarak:

— Ya ben? dedi.

— Sen kenara geç bakalım!.. Şimdi kaç kişi var yerde? Hım, iki yeni ördek, üç eski ördek... Demek ki iki ördeği elceğizimizle yerleştirmişiz. Yasa lan İstif Kâzım. Helâl olsun bu ismi şanına lâyık görenlere!.. Hey çeyrek... Sen geç bakalım şoför ağbinin soluna. Azıcık kapıyı aralık tutarsan, hem ciğerin bayram eder havadan, hem de şoför ağbimi rahatsız etmemiş olursun... Böylece efendim, kaldı dört ördek... Siz arkadaki üç kişi, lütfen iner misiniz?

— Siz ağbi, diye öğretmeni gösterdi. Geçin oraya!.. Evet, pencereye yapışın iyice. Şimdi inenlerden.. Evet sen.. Sen sen, daha zayıfsın. Kaç kilosun sen?

— Elli iki kiloyum...

— Dur bakalım... Şöyle dön bir kere!.. Ohooo, elliki kilosun amma, maşallah sendeki kalça değirmen taşı... Vallahi ağbi yerleştirirken daima kalçaya bakacaksın. Bizde makbul olan sıskalık değil, kalçanın darlığıdır. Sen geç ağbi oraya!.. diye uzun boylu birisini gösterdi.

İnenlerden biri tekrar oturdu oraya. Sandalyede oturan zayıf birine:

— Sen de arkaya geç bakalım ağbi!.. Hım, şimdi arkada üç kişi oldu... Buraya bi kişi daha yerleştirmek lâzım... Sen gel bakalım ağbi, seni yerleştirmeye çalışalım... Şayet sığmazsan geri çıkarsın... Parasıynan değil ya tecrübeynen bu iş...

On santimlik yere sıkıştırmağa çalışıyordu adamı:

— Ha gayret, ha gayret!.. Biraz daha... Hı, azıcık daha!.. Giriyor. Biraz göbeklerinizi içinize çekin, Sen de be bilâder, iğreti gibi girmesene, gayret et biraz. Kalçanı oynat. Sağ yap, sol yap, kıvır!.. Kıvır ağbi, azıcık daha!.. Hıh olduuu! Şimdi sırasıyla, sen öne çık, sen yaslan, sen öne çık, sen de yaslan. Ellerinizi de göbeklerinizin üzerinde kavuşturun... Çok şükür!

Sonra bana döndü:

— Geç ağbi sen de şu tabureye!.. Kaldı iki kişi... Hey motorun üstündeki!.. Sen in bakalım oradan. Tamam... Sen geç şimdi ağbi oraya. Sen, inen!.. Nasıl olsa nereden beri tıkırın yerindeydi. Biraz şuraya çömel de, motör üstünde gitmenin saltanatını bil. Hem alt tarafın da motorun sıcağından haşlanmıştır. Sonra basurların ayağa kalkar... Çek be kardeşim ayaklarını karnına, hiç affedersin tuvalete oturmadın mı? Bacaklarını kasıklarına iyice yapıştır... Kim kaldı şimdi? Hım, bi kişi kaldı. Şimdi bey ağbiler, şööle bi sıkışın da keşfedelim bakalım bu adamı nereye tepiştireceğimizi. Sokulun birbirinize. Biraz daha sokulun!

Neredeyse, birbirine kaynayan kemiklerin çatırdısı duyulacaktı.

— Nasıl? dedi şoför şapkasını öne düşürerek: «Bir tane mi kaldı?»

Muavin, cırlak sesiyle cevap verdi:

— Kolay mı be ağbi, 23 kişiyi dokuz kişilik minibüse istiflemek? Namussuzum, İstif Kâzımdan bu kadar...

Şoför, nutuk çeker gibi:

— Beyler ayıptır yani. Bu sizin yaptığınız sosyal adaletçiliğe sığmaz. Doğru mu, bu adamı burada yol ortasında bırakmak? Biraz daha şöyle sıkışsanız, namussuzum daha iki kişi sığar. Büzülün biraz!

Şişman biri:

— Eğer razı olsursa benim kucağıma otursun, dedi.

— Hay Allah senden razı olsun beybaba, diye muavin adamın yanağını öptü. Bir tek kişi de adamın kucağına oturduktan sonra, şoför:

— Sen kaldın açıkta değil mi? diye sordu muavine.

— Öyle ağbi... Dama çıkayım mı?

— Bak dangalağa!.. Ulan göz göre göre trafik kaidelerini mi çiğniyeceksin? Herifler bi gördüler mi, en azından elli gaymeyi basarlar. Geç benim yerime otur.

— Ya sen ağbi?

— Geç ulan!..

Muavin, şoförün yerine kurulduktan sonra:

— Koy bakalım şu minderi de kucağına...

Şoför de geçti, minderin üzerine oturdu.

— Haydi bakalım ulan yayı bozuk koltuk, dedi muavine, sen frenle debriyajı idare et, ben de vitesle direksiyonu!

— Ya düdük ağbi?

— Onu da çeyrek idare etsin!.. Tamam beyler, sıkı tutunun gidiyoruz!..

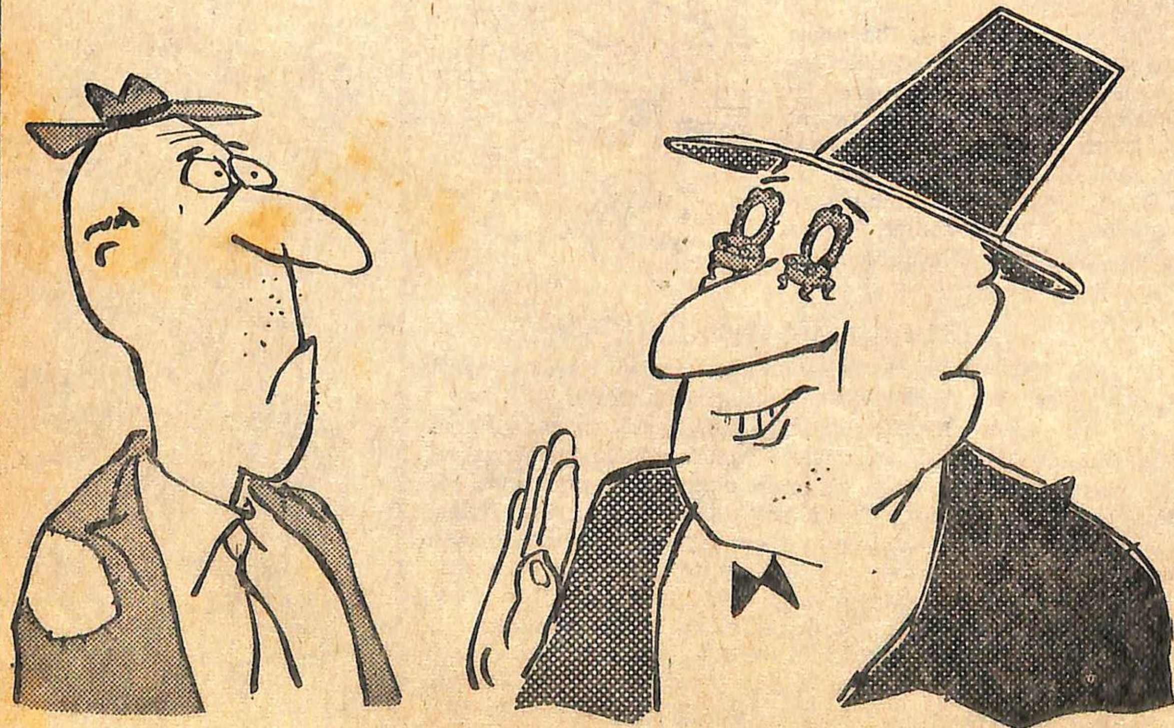
Minibüs tam hareket etmişti ki, iki köpek havladı arabanın arkasından. Muavin:

— Havlama lan köpoğlusu, dedi, görüyorsun ki hiç boş yerimiz yok!.. Sonra yolculara dönüp seslendi:

— Lûtfen elden ele paralar!..

Muzaffer İZGÜ

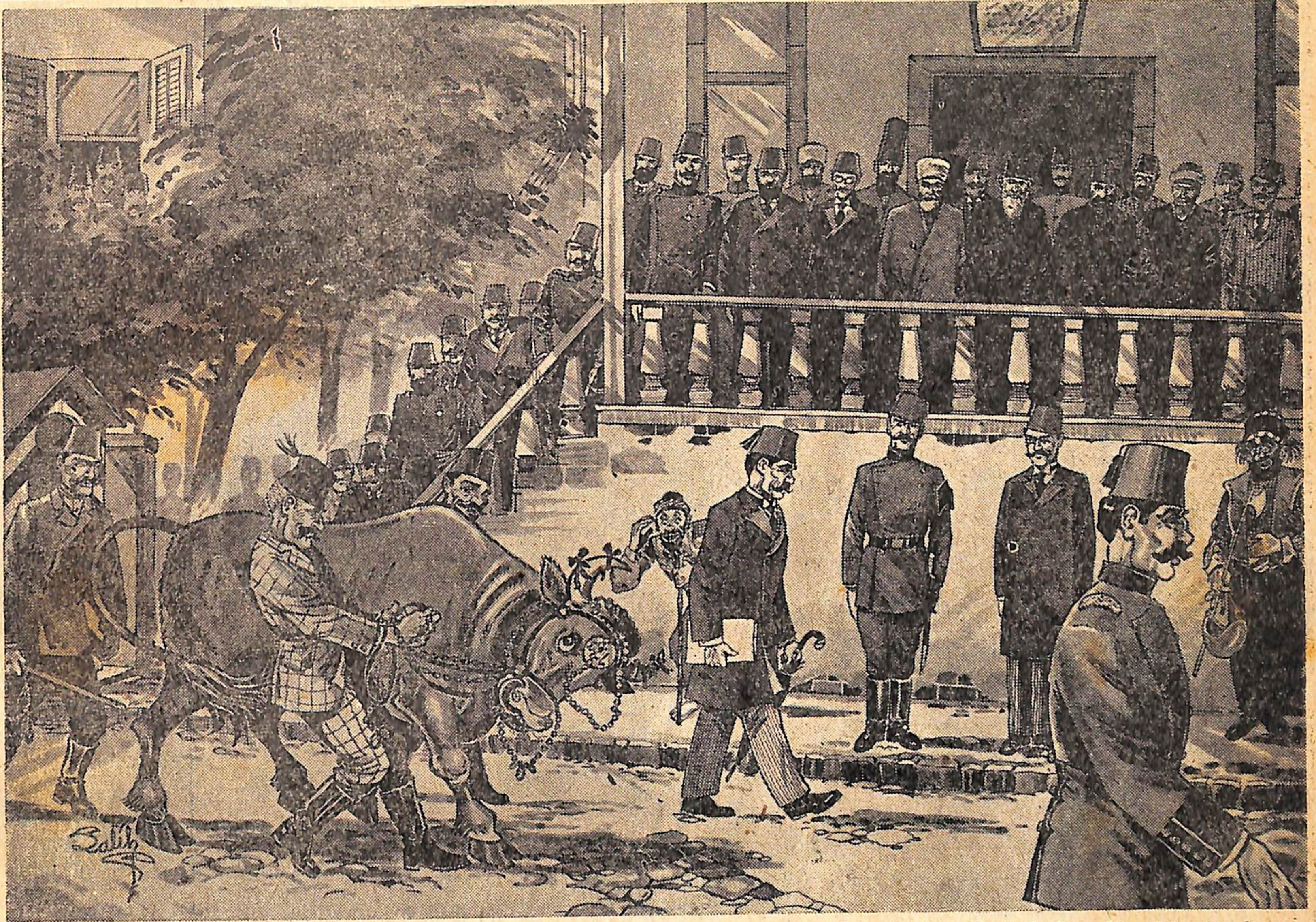
Bazı yetkililere göre pahalılık yok.. — Gazeteler —

— Pahalılık filân göremiyorum ben!

Tarihten Çizgiler

Çizen: SALİH

Padişah çiftliklerinden birinde yetiştirilmiş kıymetli damızlık bir boğanın (Selâm ve iltifat-ı şâhâne ile) bir vilâyete hediye edilmesi üzerine damızlık boğanın vilâyet dairesi önünde vali, zaptiye kumandanı, şehrin ileri gelenleri ve din adamları tarafından istikbal edilişinin resmidir!

— Maşallah, Maşallah!.. Saye-i şahanede ne öküzler yetişiyor!

Kimmiş?

TÜFENGİYANI Hazreti Şehriyâriden Gani Bey, kılıcını şakırdatarak postahaneden içeri girdi.

Sırtındaki yüzbaşı üniforması içinde kendisini dünyalara hükmedecek bir kudrete sahip sanıyordu.

Gidip gelen yolculardan kimsenin ehemmiyet vermediğini görünce, hayrette kalmıştı.. Koskoca bir Arnavut yüzbaşısına herkes selâm durmasın.. Şaşılacak şeydi doğrusu!

Bu hiddetle sertleşen adımlarını genişleterek postacının karşısına dikildi:

— Hoy bre mektupçi!..

Önündeki zarfı pullamakla meşgul olan postacı birden irkildi:

— Efendim...

— Var mi bana memleçetten mektup?..

Postacı, korku içinde mırıldandı:

— Siz kimsiniz efendim?

Bu sual, Arnavudun fena halde azametine dokunmuştu. Nefesini içeri çekerek:

— Be be be be ben mi kimim bre?.. Senin cozları kör mi?..

Ve kollarındaki sırmaları göstererek haykırdı:

— Cormiyor misin Padişahın fermaninini!...

Postacı aklı başında gün görmüş bir adamdı. Sesini biraz daha hafifleterek cevap verdi:

— Efendim, kollarınızdaki fermanı hümayunu görüyorum.. Fakat, bunlarda yalnız rütbeniz yazılı.. Size mektup nereden gelecek?

— Debrei balâdan!

— Kimden gelecekti?

— Benim babadan!

Postacı gözü çekti ve pullarının üzerinde (debrei balâ) mührü okunan bir mektubu uzattı:

— Pederi âlinizin gönderdiği mektup bu olacak efendim, buyurunuz!

Zarfın üstünde (İstanbulda oğuluma!) yazılıydı..

Bilet parası!

HACI Nurullah Paşa, oturduğu yerde bastonunu hiddetle sallıyarak homurdanıyordu:

— Bu üç yüz kırk kuruş ne?

— Semer parası efendim..

— Şu yüz otuz kuruş?

— Dizgin ve üzengi masrafı..

— Ya şu elli kuruş?

— Merkebin İstanbuldan Adaya nakli için bilet parası..

— Ne?.. Bilet parası mı?..

Kâhya, ellerini uğuşturdu:

— Evet efendim, bilet parası..

Paşa, yutmadığını anlatan sinirli bir kahkaha attı:

— Artık, iki yıldır kötürümüz, koltuğumuzdan kalkamıyoruz diye atmadığınız yalan, kurmadığınız dolap kalmıyor...

Bir saniye durur, düşünür.. Sonra, emreder:

— Bana, damadı çağır!..

Beş dakika sonra köşkün kapısından görünen tek gözlüklü gence seslenir:

— Efruz Bey, İstanbuldan Adaya kaç kuruş bilet parası veriyorsunuz?

— Bendeniz mi Paşa Hazretleri?..

— Evet, zatı âliniz..

— Yirmi kuruş efendim...

Nurullah Paşa, sağ ayağını güçlükle kaldırarak yere vurdu:

— Şimdi cevap ver bakayım Kâhya Efendi: Bizim damada yirmi kuruş alıyorlar da, eşşeğe neden elli kuruş alıyorlarmış?..

Yeşil at

Rüya meraklısı eski bir vezir mazulüne, her sabah, ağalarından biri gelip bir rüya söylermiş:

— Efendimiz, hayırdır inşallah, dün gece rüyamda, sırma semerli, altın üzengili beyaz bir at üstünde zâtı devletinizi gördüm...

— Paşa hazretleri, hayırdır inşallah, rüyamda zâtı devletinizi doru bir at üzerinde dört nala giderken gördüm.

— Hayırdır inşallah, dün gece rüyamda velinimetimi yağız bir at üstünde bir tepeye çıkar gördüm.

Ve bahşişi alıp gidermiş..

Bunu gören, paşanın ihtiyar lâlası da bir gün huzura girip:

— Efendiciğim, demiş, hayırdır inşallah, dün gece sizi yeşil bir at üstünde gördüm..

Paşa hazretleri itiraz etmiş:

— Canım hiç yeşil at olur mu?

Ağa gülmüş:

— Ne yapayım velinimetim, ötekiler başka renk bırakmadılar ki!

*

İlâç

Çallı İbrahim hasta.. Doktorlar rakı içmesini katiyetle yasak ediyorlar. Fakat o yine içmekte..

— Niçin içiyorsun?

Dediler mi cevap hazır:

— Ne yapayım, dişim ağrıyor.. ağzımı çalkıyorum!..

— Nasıl, yaz tatilin iyi geçti mi?
— Ne gezer... Kocamın tatiline rastladı!

Her ş

Vicdanlar olmu
Çok zarar verir
Züğürtlük bir
Para her şey de
Para çok şeyle

Bir han
Uyuşmu
Sözü k
Para he
Para bi

«Uy yesin onu
Hani Karun ha
Nerde o bolluk
Para her şey de
Para ne işler y

Tutan s
Yaradan
Herkest
Para he
Para bi

Balıklar kavağa
Paralıdan (Ağa)
Parasızlar dağa
Para her şey de
Para her işi ya

Arttı gü
Züğürtü
Kazan y
Para he
Para ço

Bu öğüt sana s
Gezme öyle ceb
İmtiyaz sağlar
Para her şey de
Para her işi ya

Gel için
Aşkta bi
Zevki al
Para he
Para sa

Yolcuyu yoldan
Softayı puta ta
Adamı Çine çar
Para her şey de
Para çok işler
Miskine külâh k

Şapka

Şapkacıda bir kadın prova yapıyordu. Son model bir şapkayı, giydiği sırada tezgâhtar kız:

— Hamfendi bu şapka size çok yakıştı! diye sevinçle bağırdı. En azından on yaş gençleştiniz!

— Doğru mu?

— Şerefim üzerine...

— Öyleyse istemiyorum!

— Ama niçin?

— Çünkü, çıkarınca en azından on yaş ihtiyarlıyacağım da...

* * *

Eski şarap

Bülent Şeren'e bir dostu küçük bir şişe yıllanmış şarap ikram etmişti. Birkaç gün sonra sordu:

— Verdiğim şarabı nasıl buldun?

Şeren dilini şaklattı:

— Harikulâde, yalnız yaşına göre pek küçük üstâdım!..

Not

Zengin baba, yetişmiş oğlunun maması üzerinde unuttuğu cep defterinde bazı not ve rakamlar gözüne çarptı, okumaya başladı:

1250 lira Selma ile bir gece âlemi,
800 lira Leylâ'ya..
250 gece kulübüne..
810 Neriman'a hediye..

Baba, biraz sonra unuttuğu defteri almaya gelen oğlunu bir kenara çekerek:

— Evlâdım, dedi, bir gencin, maceralarını böyle cep defterine apaçık bir şekilde yazması çok ayıp.. Böyle şeyler başka ad altında yazılır.

Bir ay kadar geçmişti. Zengin baba bir yolunu bulup oğlunun cep defterini yokladı. Bu sefer delikanlı şunları yazmıştı:

2300 Ördek avı partisi masrafı
1800 Bıldırcın avına
3500 Av tüfeğinin tamir bedeli.

* * *

Bıyık boyası

İki komşu arasında:

— Sen bıyıklarını boyamakla pek de iyi etmemişsin!..

— Neden, belli mi oluyor?

— Oluyor ya!.. Hele hizmetçinin ensesine bakılınca derhal.

Geçit resmi

Sabahın üçünde, barın müdavimlerinden sonuncusunu da kapı dışarı ettiler. Zavallı silkinip kalkınca bir çınar ağacıyla burun buruna geldi.

— Oh! Affedersiniz efendim!

Sarsak birkaç adım daha attıktan sonra bir ağaca daha çarptı, sonra üçüncüye, dördüncüye, beşinciye çarpınca kaldırımın kenarına çöktü, kendi kendine söylendi!..

— Şu resmi geçidin bitmesini beklesem iyi olacak galiba?...

Çapkın artist

Çapkınlığıyla tanınmış artistlerimizden B. F. bir birahaneye gider, masaya oturur oturmaz, garson tepesine dikilir, lâubali bir tavırla sorar:

— Ne emrediyorsunuz, beyaz mı, siyah mı?

B. F. hemen yapıştırır:

— Hayır, ben kumralı tercih ederim!..

... parayla

alama,
tamâ.
n yama
ama
ptırır!

da iki çıplak
karayla ak,
nda bırak,
ey değil ama
şey yaptırır!

si!»
si?
esi?
ama
ır!

m köprü başı:
akar şaşı!
zanç telâşı...
y değil ama
şey yaptırır!

ar,
ar.
ar.
ma
!

, hırıltı,
şınır sırtı.
banın hırtı!
değil ama
yler yaptırır!

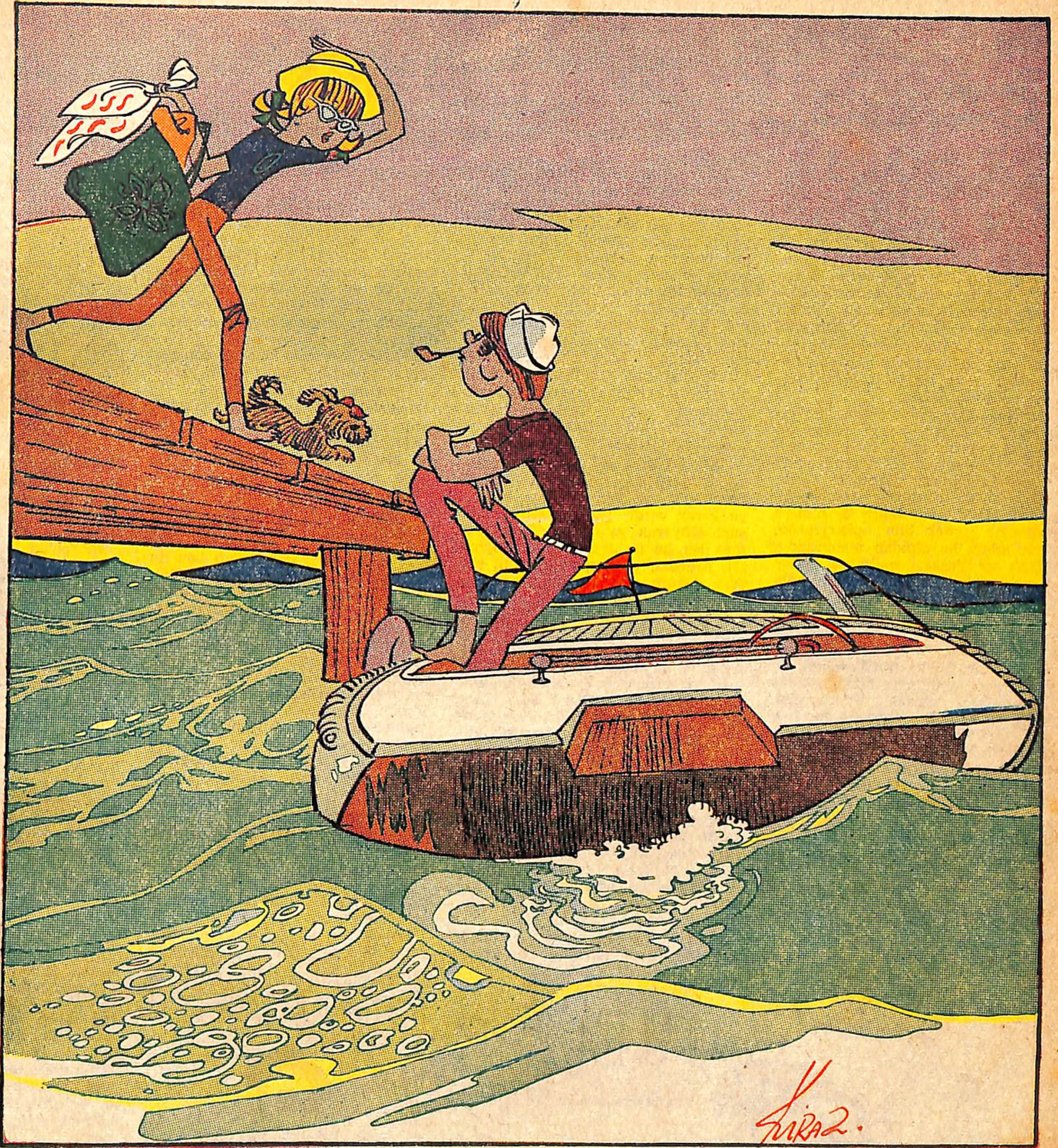
e ilk:
ik,
nlik,
ma
!

ık bu haltın?
şart: altın!
sın satın,
değil ama
yaptırır!

ırır,

,
na
ır;
ır!..

alâhattin KUTLU

— Deniz çok dalgalı değil mi?
— Daha iyi, biz de dalga geçeriz!

Tekme

Bir şirket memuru habersiz olarak bir akşam patronunu yemeğe getirir; yemeğin sonunda da misafire bir kadeh konyak içmesi için ısrar eder durur. Ama adam kati surette reddeder.

Patron gidince, kadın kocasına:

— Senin kadar anlayışsız insan görmedim! diye çıkışır. Evde bir damla konyak olmadığını bilmiyor musun? Haydi bilmediğini farzedelim, peki ya masanın altından sana attığım tekmeler, onların da mı farkına varmadın?

— Hayır sevgilim, bir tanesi bile rastlamadı...

Ne yazmış

Delinin biri, akıl hastahanesinin bahçesindeki bir direğe tırmanarak çıktı, tepesine gelince yanındaki tebeşirle bir şeyler yazıp indi.

Bunu gözetleyen doktor, delinin ne yazdığını merak ederek, çıkıp baktı. Deli şunları yazmıştı:

«Direğin boyu bu kadar!»

Pot..

Bayan Mürvet, o gece kızının on sekizinci yıl doğumunu kutluyordu. Seçkin misafirlerini ağırlamak için ana - kız âdeta çırpınıyorlardı. Çaylar içilip pastalar yendikten sonra, Bayan Mürvetin işareti üzerine kızı piyanonun başına geçti, çalmaya başladı.

Bir aralık bayan Mürvet, yanında oturan misafirlerden bir hanıma sordu:

— Kızım güzel piyano çalıyor değil mi?

Kadın, elini kulağına götürerek:

— Affedersiniz efendim, dedi, şu piyanonun başına geçen bu acemi kızın patırtısından ne söylediğinizi işitmedim!..

* * *

Aptal

Bir toplantıda iki kadının konuşmaları:

— Kocandan memnun musun?

— Hayır! Dünyanın en aptal erkeği!

— O kadar mı?

— Bilemezsin! Üstelik benimle param için evlendiğini de anladım!

— Vah zavallı dostum! Sana acıdım doğrusu. Ama senin zannettiğin kadar aptal değilmiş!...

Seyahat

Adam sehayat acentasından içeri girer. Memura:

— Muhit değiştirmeğe müthiş ihtiyacım var! Parayı hiç düşünmüyorum! Ne tavsiye edersiniz?

Memur masanın üzerinde duran minyatür dünyayı döndürür.

— İşte beyefendi! der, seçin!

Adam önünden geçen yerlerin adını mırıldanır:

— Avustralya, Afrika, Amerika, Avrupa, Asya...

— Şey der, buraları benim pek hoşuma gitmedi...

— Üzgünüm beyefendi, ama bunlardan başka yerimiz yok!

Düşünür

Arkadaşlarından biri meşhur bir yazara sorar:

— Düşünür nedir?

— Şehir kütüphanesine yağmur yağmadığı zamanlarda da giden insandır.

MAHÇUP ERKEK

ÇEVİREN: Gülten Suveren

JAMES Thorpe, içine kapanık çekingen bir insandı. Ailenin diğer fertlerine de benzemiyordu. Babası Gervase Thorpe meşhur bir ressamdı ve bir hayli de sinirliydi. Annesi ise televizyon piyesleri yazıp her ay saçlarını başka bir renge boyatırdı. James'in ağabeysi Marcus, meşhur bir reklâm şirketinde çalışmaktadır. Kız kardeşi Tania ise mankendi. Aile sanatla çok ilgileniyordu. Yalnız muhasebeci olan James'in böyle şeylere aldırdığı yoktu.

Londra'nın dışında büyük bir evde oturuyorlardı. Fakat kimse bu evle uğraşacak vakit bulamıyordu. Sadece James, boş zamanlarında bahçedeki çimleri kırpıyor, çiçekleri suluyor, panjurları tamir ediyordu. Hattâ annesinin işi olduğu zamanlar yemek bile pişiriyordu. Genç adam hayatından memnundu. Fakat bir Pazar mutfakta kahve yaparken annesiyle teyzesinin bahçede konuştuklarını duyarak irkildi.

Blanche teyze, «James'e çok acıyorum.» diyordu. «Zavallı yaşamasını bilmiyor. Narcus ve Tania'ya benzemiyor. Senin gibi hareketli de değil. Neredeyse onun bizim aileden olmadığına kanaat getireceğim. Hattâ bir ara hastahanede çocukların karışmış olabileceğini de düşündüm. Ama James'in yüzü sana çok benzediği için bu fikrimden vazgeçtim.»

Şaşıran James, gidip mutfaktaki aynaya baktı. Annesine benzediği doğruydu. Fakat deniz rengi gözleri hiç de anneninki gibi pırıltılı değildi.

Teyzesi devam etti. «Aslında iyi bir çocuk ama o kadar sakin ki... Halbuki onun yaşındayken Marcus' un bir sürü sevgilisi vardı. James'in sevgili var mı acaba?»

James, annesinin verdiği cevabı duyamadı ama bunu tahmin etmekte güçlük de çekmedi. Genç adamı üzen tek şey de buydu. Sevgilisi yoktu. Yalnız James, sakin, yumuşak başlı ve güzel bir sevgili istiyordu. Yüzleri gözleri boya içindeki mahlûklara tahammülü yoktu. James'in sevgilisi ipek gibi saçlı bir kız olmalıydı. Hem patates soymasını ve omlet yapmasını da bilmeliydi. Tania ve Marcus'un kendisine tanıştırdığı cadı gibi kızlardan ödü patlıyordu. Gümüş rengi daracık pantalonlar giyip, saçlarını leylek yuvası gibi hale sokan mahlûklara tahammülü yoktu.

Genç adam teyzesinin bu tatsız konuşmasından bir hafta sonra Londra'ya inip bir tiyatroya gitmeye karar verdi. 1928 modeli arabasına atlıyarak yola çıktı. Zaten James işe de bu otomobille gidiyordu. Arabası, yeni modeller gibi süratli değildi ama bir hayli sağlamdı doğrusu. Genç adam, dalgın dalgın giderken ana caddeden sapmış olduğunu farketti. Bilmediği dar bir yola girmişti. Birdenbire bir patlama duyarak irkildi. Önce bunun bir otomobil egzosu olduğunu sandıysa da bir patlama daha olunca aklı başına geldi. Yüzlerine mendil bağlamış iki adam koşarak köşede duran siyah bir arabaya atladılar. Bir bahçeden çıkan polisler de durmadan ateş ediyorlardı. James, siyah arabanın süratle hareket ettiğini görünce birdenbire kararını verdi. Direksiyonu kırdı ve eski, ağır otomobiliyle yolu kapadı. Siyah araba hızla geliyordu. James, direksiyondaki adamın koluyla yüzünü örtmeye çalıştığını gördü. Sonra etraf kararıverdi.

Kendisine geldiği zaman, bir hemşire başucunda durmuş, «Uyanıyor, Miss Trent,» diyordu. «Tehlikeyi atlattı sayılır.»

Genç adam, dikkatle bakınca yatağın yanına ilişmiş olan kahverengi gözlü, siyah saçlı mahlûku da farketti. Bu mahlûk yüzünü boyamakla kalmamış göz kapaklarına yeşil far sürerek siyah kalem çekmişti. James, telâşla doğrulacak oldu ama genç kız eğilerek onu dudaklarından öptü.

Hemşire de, «On dakika konuşabilirsiniz, Miss Trent,» dedi. «Hastayı yormamanızı rica ederim.»

Hemşire odadan çıkar çıkmaz genç kız da ayağa kalktı. «Özür dilerim, sizi korkutmamalıydım. Fakat mecbur oldum. Adım Amanda Trent. Sizi buraya getiren can kurtarana binebilmek için nişanlınız olduğumu iddia ettim. Anlıyacağınız gazeteciyim ben. Polisler dün gece banka soyan haydutları bir evde sıkıştırmış. İşin tuhafı ben de aynı sokakta oturduğum için silâh seslerini duyarak dışarıya fırladım. Birkaç da resim çekmeğe muvaffak oldum. Bu sayede istediğim gazetede kendime iş bulabilirim. Zira altı aydır işsizim. Arabanızın kapılarından biri hurdahaş olmuş. Fakat hırsızların arabası akordiyona döndü. Sizin eski araba bir tank kadar sağlammış anlaşılan. Neyse banka arabanızın tamir parasını seve seve verecektir.» Çantasından bir defter çıkardı. «Nerede oturuyorsunuz, Mr. Thorpe?»

— «Hurstbridge'de.»

Kız heyecanla, «O halde siz Gervase Thorpe'un oğlusunuz,» diye bağırdı. «Anneniz de Charmian Thorpe... Ağabeyiniz Marcus'u da tanıyorum.» Amanda'nın yanakları pembeleşmişti.

James, acı acı ağabeysinin bütün güzel kızları tanıdığını düşündü. Yalnız genç adam, Amanda'dan rahatsız olmamıştı. Kızın göz kapakları yeşile boyanmıştı ama hiç de diğerleri gibi cadıya benzemiyordu. Bilâkis çok şirin ve cazip bir kızdı.

Amanda, defterini çantasına koyup ayağa kalktığı sırada kapı açılarak hemşire içeriye girdi. «Aileniz sizi görmeye geldi, Mr. Thorpe.»

Bu sözleri duyan genç kızın yüzü soldu tabii. Fakat James, onun elini yakalıyarak çekti. «Telâşlanacak bir şey yok. Ailem durumu anlayınca sana hak verecektir. Hem Marcus'u da tanıyormuşun...»

Bu sırada hastahane koridorunda Tania, annesine olanları anlatıyordu. «Gazeteleri gördün mü? James'in nişanlısı olduğunu iddia eden bir kızın resimleriyle dolu. Amanda Trent adındaki bu...»

Mrs. Thorpe, lâfın sonunu dinlemeden hızlı hızlı yürüdü. Mr. Thorpe, Tania ve Marcus da onu takip ettiler.

Mrs. Thorpe, odaya girer girmez, sırtındaki kırmızı pelerini yatağa atarak, «Yavrum, Amanda Trent de kim?» diye sordu.

James, genç kızı işaret etti. «İşte bu.»

Thorpe'lar birdenbire sustular. Dikkatle Amanda'yı süzmeye koyuldular tabiî. Nihayet, Marcus, gülümsedi. «Doğrusu akıllılık etmişsin, Amanda. Böyle bir fırsat kaçırılmazdı.» Genç kızın kolunu tuttu. «Seni anne ve babamla tanıştırayım. Herhalde resimlerini gazetelerde görmüşsündür...»

James, Amanda'nın pembeleşmiş yüzüne bakıyordu. Zaten hiçbir kız ağabeysine lâkayıt kalamazdı. Genç adam başının büsbütün ağrımaya başladığını hissetti.

Mr. Thorpe, gelip oğlunun yatağına oturdu ve Bankanın yollamış olduğu meyva sepetine doğru uzandı. Üzüm yerken, «Güzel bir kız doğrusu,» diye mırıldandı. «Hem bir hayli becerikli.» Merakla oğluna baktı. «Cesaretine hayran olduğumu söylemeliyim oğlum. Yaralanmadığına da memnun oldum. Duyduğuma göre sadece bacağını incitmişin. Herhalde yakında hastahaneden çıkarsın.»

Fakat James'in daha üç gün hastahanede kalması icabetti. Amanda her sabah gelip James'e çiçek getiriyor ve uzun uzun konuşup onu eğlendiriyordu. Artık samimî olmuşlardı. Genç adam, onu sevdiğini anlamıştı. Hastahaneden çıkmadan evvel Amanda'yla ciddi konuşup evlenme teklif etmeye karar vermişti.

Son gece Amanda, heyecanla odaya girdi. «Artık çıkacaksın değil mi? Buna memnun oldum işte. Herhalde evini özlemişsindir. Londra dışındaki bahçeli evlere bayılıyorum doğrusu. Çiçekler...»

James, hemen, «Bahçemizde güzel güller de var,» dedi. «Herhalde yakında gelip...»

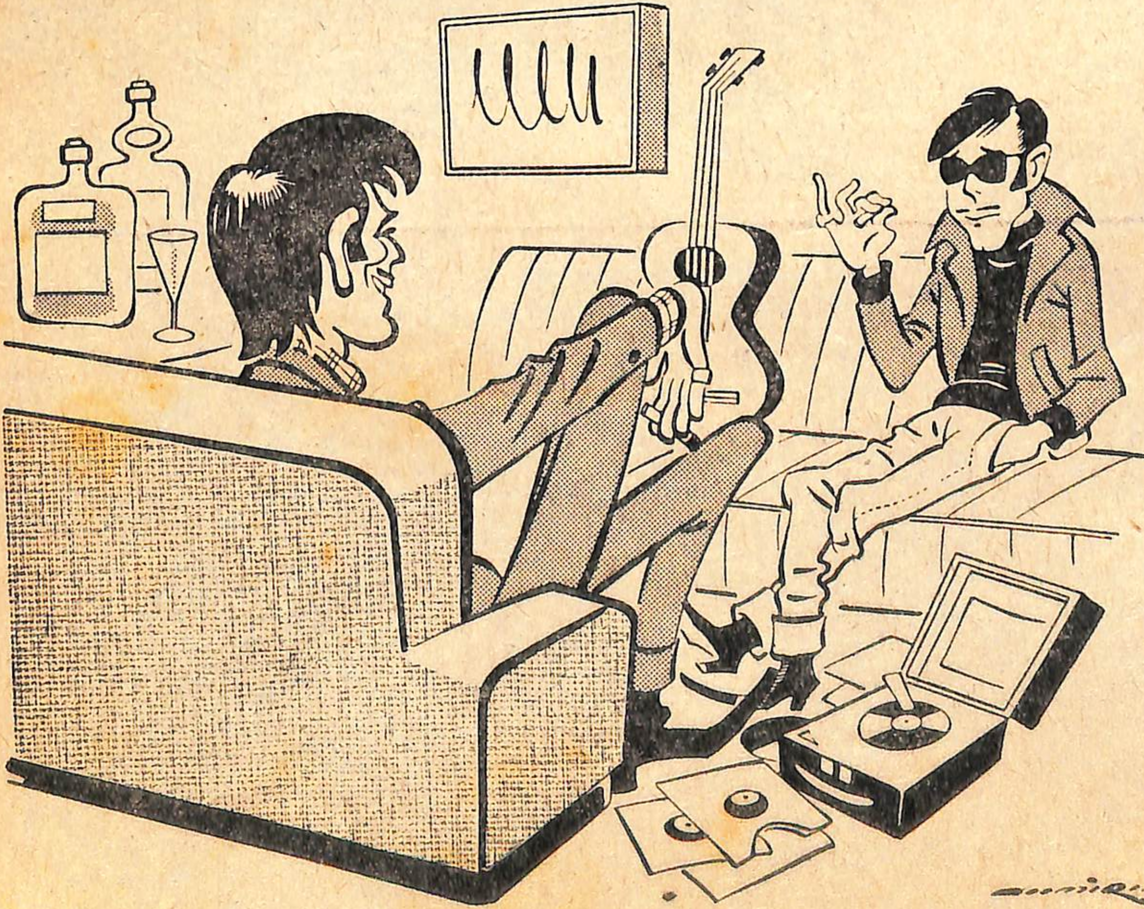
Fakat genç kız onun sözünü kesti. «Ya öyle mi? Eve gitmek için sabırsızlandığın belli.» Nedense James'in yüzüne bakmak istemiyordu. «Yarın sabah seni ziyaret edemiyeceğim. Bunu söylemeye geldim. Bir gazetede iş buldum. Yarın sabah vazifeye başlıyorum.»

James'in ağzını açmasına meydan vermeden devam etti. «Senin sayende bu işi elde ettim. Nişanlı olmadığımızı söyliyerek beni rezil edebilirdin. Çok iyi bir insansın. Gitmeden evvel sana teşekkür etmek istiyorum.» Eğilip genç adamı dudaklarından öptü. Bu bir şükran busesiydi.

Genç kız kapıya doğru yürüyünce James, güç belâ konuştu. «Şey... Şey... Hemen gitmen lâzım mı?»

Amanda, tatlı tatlı güldü. «Gitmem lâzım. Yarın sabah çok erken kalkacağım. Allahaısmarladık, James. Kendine iyi bak.»

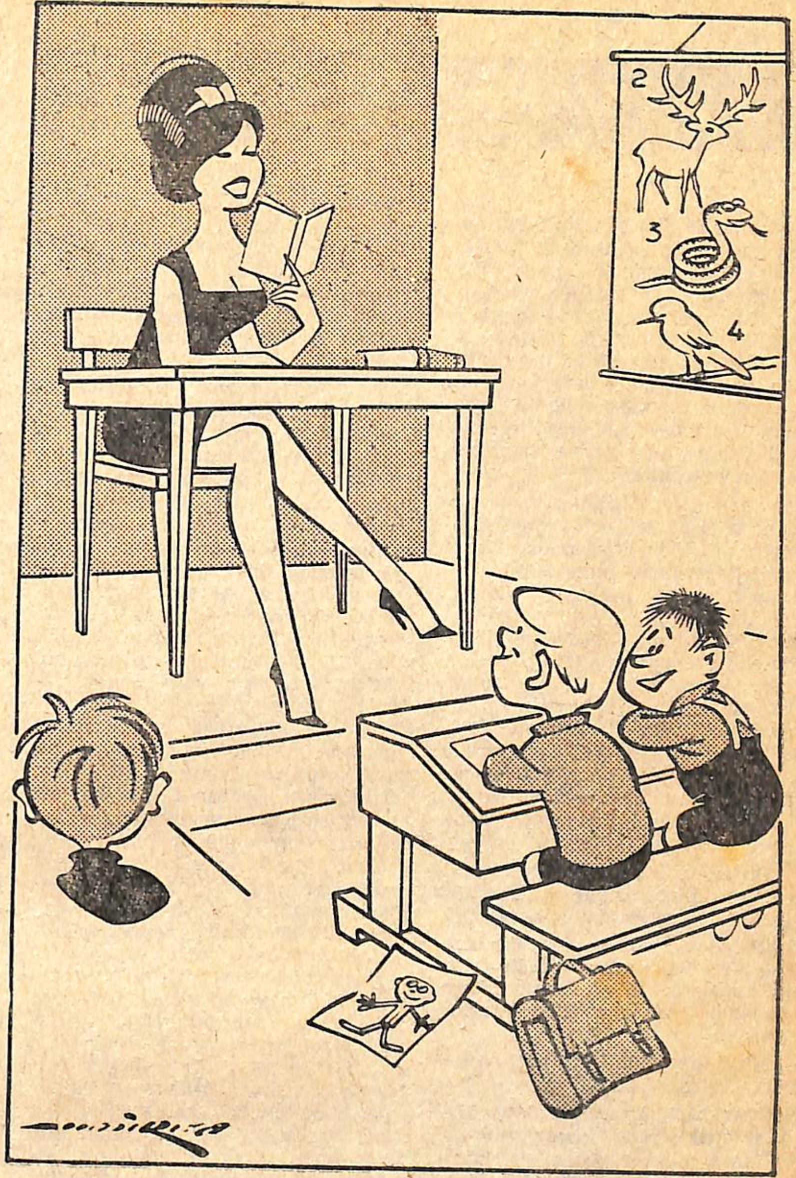
Genç kız odadan çıktıktan sonra

— Zeytin gözlü, ekmek tenli, balık eti bir kız.. Ama meteliksiz.. Ne dersin, alayım mı?
— Al be... Hiç olmazsa gözün doyar!..

— Bu plâja ilk defa mı geliyorsun?
— Hayır, son defa!..

— Bu ne ki?.. Ben onu plâjda monokini ile gördüm!..

James arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Amanda, kendisinden hoşlanmıyordu. Sadece işe girmesine yardım ettiği için müteşekkirdi. Zaten böyle güzel kızlar ancak Marcus gibi erkekleri beğenirlerdi.

* * *

Ertesi sabah James'i hastahaneden almak için Marcus geldi. Annesini bekleyen James, karşısında ağabeysini görünce şaşırdı tabiî.

Marcus, «Annem arabasının anahtarlarını bulamamış,» diye izah etti. «Onun için bana telefon etti. İşten çıkıp geldim.»

James, hafifçe gülümsedi. «Herhalde yine anahtarları kasapta unutmuştur. Adam et yollarken anahtarları da iade eder.»

Birlikte Marcus'un son model arabasına bindiler. James, bir sigara yakarak gözlerini cama dikti. Konuşmak istemiyordu. Kardeşinin durgun halini farkeden Marcus, bir ara, «Hastahanede Amanda'yı göreceğimi sanmıştım,» diye mırıldandı. «Neden seni ziyarete gelmedi?»

James, onun yüzüne bakmadı. «Bu sabah işe başlıyacaktı.»

— «Peki bu hafta sonunda bize gelecek mi?»

James, kaşlarını çatarak, «Hayır,» diye cevap verdi. Sesi bir hayli boğuk çıkmıştı.

Marcus, hayretle kardeşini süzdü. «Neden? Yoksa kızı dâvet etmedin mi?»

James, dönüp dik dik ağabeysine baktı. «Hayır, çağırmadım. Zaten dâvet etsem de gelmezdi. Ben onun tipi değilim. Sen de bunun farkındasın.»

Kardeşinin üzüntüden solmuş yüzünü gören Marcus, birdenbire durumu farketti. «Neden böyle düşünüyorsun, James? Ben Amanda'nın seni çok beğendiğini kani olmuştum.»

Genç adam içini çekti. «Amanda, beni değil annemi, babamı, Tania'yı ve seni beğendi. Ben alelâde bir insanım. Hattâ Blanche Teyze bile anneme yirmiyedi sene evvel hastahaneden çıkarken kendi çocuğu yerine başka bir bebek verdiklerini sanıyor. Daha doğrusu yüzüm anneme benzemeseymiş buna karar verecekmiş.»

Marcus, katıla katıla gülmeye başladı. James kaşlarını çatmayı denediyse de muvaffak olamıyarak tebessüm etti. «Sus Allaaşkına. Bunun komik bir tarafı yok.»

Marcus, hâlâ gülüyordu. Arabayı bir köşede durdurup kontağı kapattı. Kardeşine dönerek, «Seninle biraz konuşmamız lâzım,» diye söze başladı. «Amanda'ya ilânı aşk etmedin değil mi?»

— «Hayır.»

— «Neden?»

James, «Sana söyledim ya...» diye mırıldandı.

Marcus, dudak büktü. «Beni dinle, James. Her şeyden evvel sen alelâde bir insan değilsin. Amanda da fevkalâde bir kız değil. Aslında o tam sana göre bir kız. Amanda, can kurtaranlara atlıyor, sen yol kesip haydutların arasına çarpıyorsun. Bana kalırsa ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız.»

— «Peki, neden beni yüzüstü bırakıp gitti?»

Marcus, «Bunu anlıyamadın mı?» diye sordu. «Amanda aslında mahcup bir insan Thorpe ailesiyle karşılasınca şaşırmıştır. Annemin kırmızı pelerini, pembe saçları, babamın siyah kovboy şapkası kızı sersemletmiştir. Hoş bunları kim görse şaşırır. Hem sen erkeksin. Amanda, teklifin senden gelmesini beklemiştir tabiî.»

James, uzun uzun ağabeysine baktı. «Beni News Gazetesinin önünde bırakır mısın, Marcus?»

* * *

James, asansörden fırlayınca bir kapıdan çıkan Amanda'yla burun buruna geldi. Kızın birdenbire kızardığını görerek büyük bir sevince kapıldı. İşler iyi giyordu. Uzanıp onun elini tutarak, «Hastanedeyken söylemeyi unuttum,» dedi. «Bu hafta sonu Hurtsbridge'e gelir misin?»

Amanda, başını kaldırdı. «Çok memnun olurum. Beni dâvet etmeni çok istiyordum zaten.»

Genç adam koridorun iki tarafına baktı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Sonra günlerdenberi tahayyül ettiği şeyi yaptı. Amanda'yı kollarının arasına aldı.

Çeviren :
Gülten Suveren

GARİP İSTEKLER

Ufak yapılı çarpık bacaklı, kederli yüzlü bir adam, ucuz lokantalardan birine gider. Şişman patron kadın yanına gelir:

— Mösyö arzunuz? der.

— Bayat etiniz var mı? diye sorar müşteri ve hemen ilâve eder, şey yani, geçen haftanın eti demek istiyorum. Yanına da, sade suda haşlanmış tadsız, tuzsuz nohut istiyorum.

Kadın afallar, biraz durakladıktan sonra:

— Size bunları hazırlamağa gayret edeceğim. Afallayan kadın: Ne içeceksiniz? der...

— İçki bir bardak bozulmuş süt! Eğer yoksa bir bardak kuyu suyu!

Şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılan kadın mutfağa gider müşterinin arzusunu bildirir. Biraz sonra da elinde tepsi döner.

— Bana bir iyilikte daha bulunur musunuz? der adam. Ben yerken şöyle karşıma oturun, suratınızı asın, ne kadar saçma sapan şey varsa anlatın!

— Ama mösyö, niçin?

— Bugün karım, bir haftalığına annesinin yanına gitti. O yokken hayatımın akışını değiştirmek istemiyorum!

Aziz Nesin'in Romanı

TEK DELİK

— 22 —

Biraz merak, biraz da hapishaneden kurtulmak maksadiyle, tımarhaneye yatırmıyacaklar diye korktuğum için iyice işi deliliğe vurdum ve kendimi deli olarak göstermeğe muvaffak olarak Akıl Hastahanesinde kaldım. Hakikaten de muvazenem bozulmuştu, tedaviye ihtiyacım vardı ama, sahte delilik yapmasam kendime deli süsü vermesem, belki de beni geriye, hapishaneye göndereceklerdi.

Hastanede tedavi oldum ama, beni doktor değil, bir deli tedavi etti. Mahkûm deliler koğuşunda yaşlı bir deli ile arkadaş oldum. Bu adamın anlattığı bir ayaktopu hikâyesini, yıllar geçti, bir türlü unutamadım. Bu adam, dâvavekili imiş. İstidacılık da yaparmış. O da benim gibi bir sabıkalı idi. Onun suçu, devlet büyüklerine hakaretler dolu imzasız mektuplar göndermek. Kırk senedir, bütün devlet büyüklerine imzasız mektuplarla hakaretler edermiş. Mektupları postaya verirken, ya da posta kutusuna atarken, polisler yakalıyorlarmış.

— Buradan kurtulur kurtulmaz, yine yazacağım! diyor ve kimlere nasıl hakaret edeceğini anlatıyordu.

Çoluk çocuk sahibi, çok mazbut, bilgili, efendi bir adam olduğu için, onun neden böyle yaptığına şaşar ve sebebini sorardım. Her seferinde bana:

— Nasıl olsa bir kere ayak topu oldum... derdi.

Bir gün bana hayatını anlattı. Evvelâ anlattıklarına inanır gibi oldum, ama gittikçe yalan söylediğini anladım. Çünkü durmadan haksızlıklara uğradığını anlatıyordu. Ona herkes kötülük etmiş, bir tekme vurmuştu. Ayrı ayrı bin insanın başına gelezilecek kadar kötülükler, anlattığına göre, yalnız onun başına gelmişti. Artık dayanamadım:

— Yapma Abbas Bey, dedim, bu kadar da olmaz. Yahu, bütün insanlar mı kötü? Herkes sana kötülük etmek için ağız birliği mi etti?

Acı acı güldü:

— Eeee.. Tabiî, dedi, bir kere ayak topu olunca, herkes tekmeler..

Bu ayak topu lâfını sık sık tekrarladığı için, ne demek istediğini sordum. Anlattı:

— Hayatta bir insan haksızlığa uğrayabilir, sendeler. Ayakta durabilmek için yakın bildiği birisine gider, uğradığı haksızlığı ve vaziyetini anlatır. Dinleyen adam, onun sendelediğini görünce, kendi üstüne abanacak da yük olacak diye korkusundan, yani kendini korumak için, bir tekme de o vurur. Tekmeyi yiyen, daha çok sendeler. Bir üçüncü dostuna giderek, önce ilk uğradığı haksızlığı, sonra başına gelen ikinci kötülüğü anlatır. Dinliyen adam, eskisinden daha çok sendeliyen arkadaşı kendisinden yardım istiyecek de üstüne yıkılacak diye korkusundan şiddetli bir tekme de o indirir. Yardım beklerken kötülük görünce, büsbütün şaşırıp sersemliyen adam, bir dördüncü arkadaşına gider. Uğradığı haksızlıkları anlatınca, elbet bir bokluğu var ki bu herifin buna bu kadar kötülük etmişler, aman şundan kurtulayım diye bir tekme de o savurur. Adam yıkılır, yerlerde yuvarlanır. Kurtulmak için gider, başkasına durumu anlatır.

Onu dinleyen inanmaz: «Yahu bütün haksızlıkları da sana mı yapıyorlar...» der, zorla ayakta duran adam üstüne yıkılacak diye korkusundan, kendisini korumak için bir tekme de o indirir. Artık ayak topuna dönmüştür. Kime gitse, anlatsa, bir adamın başına bu kadar haksızlık ve belâ geleceğine inandıramaz onları, onlar da üstlerine yıkılmasın diye boyuna tekmeler vururlar.

Böyle böyle adam, adamlıktan çıkar ve işte günün birinde benim gibi ayak topu olur. Onun için sen de benim uğradığım haksızlıklara inanmamakta haklısın. Eğer timarhanede olmasaydık da, dışarıda olsaydık ve sen benim arkadaşım olsaydın, ben de sana başıma gelenleri anlatıp, bana destek olmanı, yardım etmeni isteseydim, bir tekme de sen vururdun bana... Bütün mesele, bir kere insanın kötülük görüp, haksızlığa uğrayıp ayağının sürçmemesi, yere yuvarlanmamasıdır. Bir kere yuvarlandın mı yandın, ondan sonra seni insanlar ayak topu gibi birbirlerine atarak senden kurtulmağa çalışırlar.

Dâvavekili Abbas Bey'in kaç yıl önceki sözler içime işlemiştir. Ben de ayak topu oldum artık, hem de çoktan... Bir insanın bu kadar haksızlığa uğramış olmasına kimseyi inandıramam. İlk ayağımın sürçmesi, Askerî Lisede Paşa'nın elbisesini giymemle başlamıştı. Ondan sonra sendeleye sendeleye kime gitsem, üstümüze dayanacak diye korkularından, beni tekmeleye tekmeleye birbirlerine attılar.

Abbas Beyin sözleri benim için büyük bir ikaz olmuştu. Yeniden toparlanıp ayağa kalkacak ve bir daha da ayak topu olmaktan kurtulacaktım.

Doktora, iyi olduğumu söyledim. Muayenem sırasında da, zaten hasta olmadığımı ve delilik numarası yaptığımı anlattım. Doktor gülerek:

— Delilik numarası yapmak da bir deliliktir... dedi.

Dedi ama, beni de hastahaneden çıkardı, yeniden hapishaneye geldim. O doktorun da bana bir tekme vurduğunu sonradan öğrendim. Benim için verdiği raporda, benim sahtekârlık yapamadan duramayan bir ruh hastası olduğumu yazmış. Yediğim en acı, en büyük tekme bu olmuştu. Çünkü, artık kendimi sahtekârlıktan da kurtaramazdım, tıp ilmine göre, sahtekârlık yapmadan duramayan bir ruh hastası idim. Hiç kimseye sahtekârlık yapmadığımı, masum olduğumu anlatamazdım artık...

Düştüğüm, yuvarlandığım yerden kalkıp toparlanmağa, ayak topu olmaktan kurtulmağa karar verdiğim gün, tıbbın tekmesiyle yeniden yere yuvarlanmıştım. Ama içimde ayak topu olmaktan kurtulacağım ümidi vardı.

Bu rapor başıma oldu. Ben istesem, mahkede raporumu gösterir, cezamı üçte bire indirtirim ve hapisaneden kurtulurm. Ama raporu göstermem, hattâ kimseye rapordan bahsetmem. Niçin mi efendim? Çünkü, bu rapor ortaya çıkarsa, hapisaneden kurtulurum ama, tımarhaneden kurtulamam. Çok sabıkalıyım. Artık tedavisi ve devası imkânsız zengin olma ve sahtekârlık hastası olduğum bir meydana çıkarsa, beni tımarhaneye kaparlar, bir daha da çıkarmazlar.

* * *

Kapısının üstündeki mermerde, arap harfleriyle yaldızlı kabartmada «Külli şeyyün zâikatulmevt» yazılı olan cami duvarının dibi gölgeli olduğu için, mahkûmlar buraya toplanmış, dizlerinin üstüne çömelmiş konuşuyorlar, çay, kahve içiyorlardı. Günün konusu, Ayıboğan Arif'in içeriye eroin sokuşu idi.

Dinle imanla uzak - yakın hiçbir ilgisi olmayan, ünlü sabıkalılardan on iki yıla hükümlü Ayıboğan Arif günün birinde kendini namaza vermişti. Cezaevinin imamı avluya girer girmez, Ayıboğan da arkasına takılıp onunla birlikte camiye dalıyor, namazını kılıyordu. Ama, eski kötü huyundan da vazgeçmiş değildi. Onaltı yaşındaki Kız Cemil, her zamanki gibi yine onun hizmetindeydi. Arkadaşları:

— Ulan Ayıboğan, bu ikisi bir arada gitmez. Boyunca günaha giriyorsun dedikçe, Ayıboğan onlara:

— Oğlum, diyordu, biz lâik adamız, hamdolsun... Din işiyle dünya işini birbirinden ayırdık. O iş başka bu dalga başka.. Ne demişler, ibadet de gizli, kabahat de... Kimsenin gözü önünde bir iş yaptığımız yok. Bizimkisi gizliden gizli.. Boyumuzca günah işledik diye namazdan da mı olalım. İmam efendi söyledi: Allah affedicidir.

Ayıboğan, o kadar imama bağlanmıştı ki, hemen imamın arkasındaki ilk sırada namaz kılabilmek için, onu kollar, imamla birlikte camiye girerdi. Yerini, cemaatten başka hiçbirine kaptırmaz, secdeye varınca, başı imamın ayakları dibine gelecek gibi, ilk sıradaki yerini alırdı. Bu namaz düşkünlüğünün anlaşılmayan bir yanı, Ayıboğan'ın yalnız ikindi namazlarını kılmasıydı. Sabah, öğle, akşam namazlarını kılmazdı. Yatsı namazı zamanında zaten cami kapalıydı. Başka vakitlerde camiye girmeyen, namaz da kılmayan Ayıboğan, hiçbir ikindi namazını kaçırmıyordu. Oysa, akşamları yatağında, yine çifte kâğıtlısını içiyor, sarıkızı «esrar» yanından eksik etmiyordu.

Bir konuşma sırasında Ayıboğan'ın namaz sûrelerini bile bilmediği ortaya çıktı. Ne namaz sûrelerini biliyor, ne namazların kaç rekât olduğunu, ve nasıl kılındığını...

Ayıboğan, kendisiyle alay edenlere:

— Olsun, zararı yok, dedi; siz benim kalbime bakın. Kalbim temiz. İmam efendinin ardında sıdk ile namaza durdun mu, âyet bilmesem de, içimden türkçe olarak «Allahım, sen beni affet!» diye dua ediyorum. İmam efendiye sordum, «olur, ve de seninki Allah indinde daha da makbuldür» dedi.

Cami duvarının dibinde oturanlar, işte bu konuyu konuşmaktaydılar.

Genç adamla Paşazade Ferit de yanyana oturmuş, konuşulanları dinliyorlardı. Genç adam:

— Mahkûmlardan camiye gidenler çok var, dedi.

Paşazade:

— İnsanoğlu ne kadar suçluysa, o kadar da dindar oluyor... dedi.

Genç adam:

— Ya siz? diye sordu.

Paşazade:

— Evet, bir zamanlar, ben de öyleydim.. dedi.

(Devamı var)

EDISON

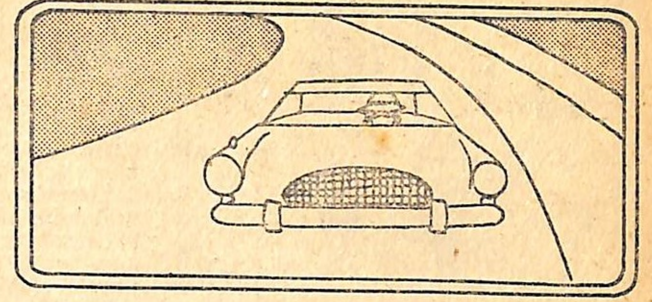
BOL IŞIK AZ SARFİYAT

(İlâncılık: 8739—223)

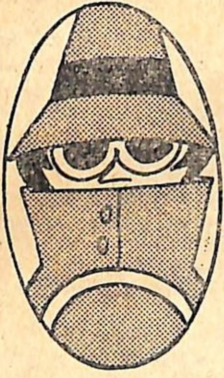
Nazik Sülüman

ÇİZEN

ALLAH, ALLAH!.. YOLA ÇIKTIĞIMIZDAN BERİ PEŞİMİZDEN GELİYOR BU ARABA!..

NAZİK, PEŞLERİNDEN GELEN ARABAYI ACELE DİKİZ AYNASINDAN YAKALADI...

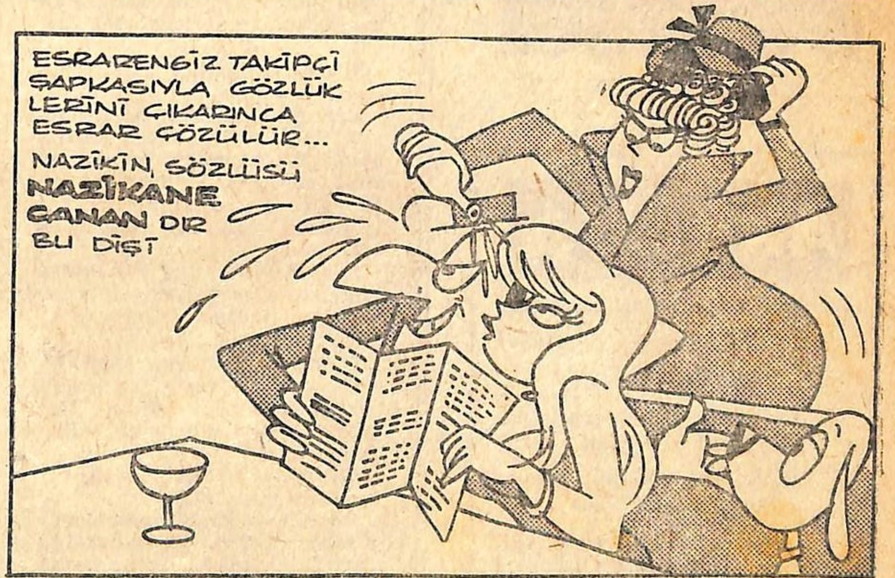

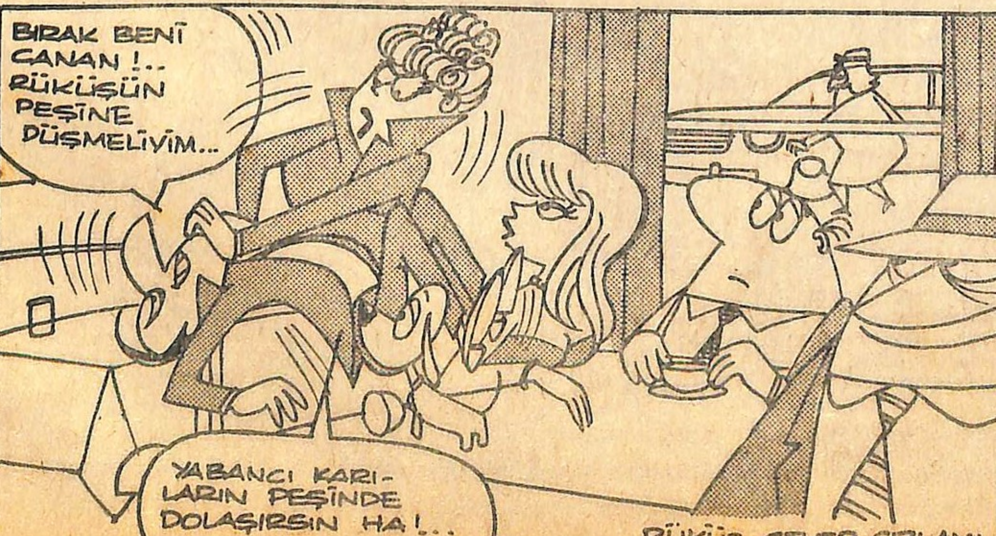
NAZİĞİN NAZİK GÖZLERİ, ARKADAKİ ARABAYI KULLANAN ESRARENGİZ KADINI DA KAÇIRMADI...

GEZİNTİ HATIRALARINIZI

Kodak

FİLMİ İLE TESBİT EDİNİZ !

Renkli ve siyah - beyaz fotolarınız için

EN İYİSİ

SARI KUTULARDAKİ KODAK FİLMLERİNİ ISRARLA İSTEYİNİZ

(İlâncılık: 8896—225)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

Büyük Oyun

Radyolarımızda merakla takibedilen programlardan biri de ikramiyeli yarışmalardır.
Hepimizin yakından tanıdığı bu programların, yabancı memleketlerde nasıl yapıldığını bilmek ister misiniz? Öyleyse, gelin, hep beraber Radio - Luxembourg yayınlarına kulak kabartalım!...

Mondy — (Spiker) Sayın dinleyiciler, sayın seyirciler! Sizlere, «Molleetlie» makarna fabrikasının «Büyük Oyun» adlı programını takdim etmekle şeref duyarız! Sizlerin arasından kur'ayla bir yarışmacı seçtik. Şimdi yanımda bulunuyor. Birazdan soracağım sualleri cevaplandıracak muvaffak olursa üç bin frank ve büyük paket nefis makarna kazanacak! Buyrun sayın müsabık!

Bourvil — Merhaba mösyö!

Mondy — Adınız nedir?

Bourvil — Bourvil!

Mondy — Demek Bourvil ha! Meşhur falcıyla akrabalığınız var mı?

Bourvil — Siz ne zannediyorsunuz? Allaha şükür bizim ailede kör yoktur!

Mondy — Rica ederim mösyö, radyoda olduğunuzu unutmayın! Nerede doğdunuz?

Bourvil — Talochon Le Petit!

Mondy — Talochon Le Petit! Nerede bu?

Bourvil — Solda yukarda.

Mondy — Ha! Şimdi anladım! Mesleğiniz?

Bourvil — Maymunlar okulunda şirinlik hocasıyım!

Mondy — Evli misiniz?..

Bourvil — Hayır! Çocuksuz bir bekârım!

Mondy — Şimdi oyunumuza başlıyabiliriz! Esası, sorulara, sualle hiç ilgisi olmıyan cevaplar vermektir.

Bourvil — Kolaymış doğrusu!

Mondy — Meselâ, ben size «Nasılsınız?» diye sorunca siz «sekize çeyrek var» diyorsunuz! Anladınız mı?..

Bourvil — Mükemmel! Çok sıkı duruyorum, haydi sorun!

Mondy — Başlıyorum! İştahınız nasıl?

Bourvil — İştahım nasıl mı?.. Yani annemin erkek kardeşinin adı Hector ve üç tane oyuk dişi var.

Mondy — Geceleri horlar mısınız?

Bourvil — Geceleri horlar mıyım? İşte, böyle bir gün «Mavi» sokaktan geçerken, omuzuma vurdular. Arkamı döndüm, ça - ça yapan bir otobüsmüş!

Mondy — Kuşları sever misiniz?

Bourvil — Metroya Pigalle'den binerim, Concorde'da aktarma yaparım. Ondan sonra yaya giderim işte isbatı!...

Mondy — Sevdiğiniz yemek?

Bourvil — Pazara giderken, yanıma pianomu alırım. Eğer rüzgâr kuzeyden esiyorsa birkaç tane!...

Mondy — Koltukta rahatça oturabilir misiniz?..

Bourvil — Evet, kanlı kanlı! Kor'un üzerine koyup, etrafına dantel çevirmeli. Sonra çorapsız ellerinizin üzerinde yürütünüz.

Mondy — Bravo! Çok güzel cevaplar verdiniz bin frank kazandınız!

Bourvil — Tavuklar grevde, ufuk çizgisini bir türlü temizliyemiyorum!

Mondy — Oyun bitti. İşte paranız.

Bourvil — Özür dilerim. Teşekkürler.

Mondy — Şimdi rakkam oyununa geçiyoruz. Size soracağım suallere birer rakamla cevap vereceksiniz!.. İlk rakam 10 dur. Sonrakilerin onlar hanesine bir, birler hanesine de bir ünite ilâve edeceksiniz. Anladınız mı?

Bourvil — Mükemmel! Sizi hazır ol! vaziyetinde bekliyorum.

Mondy — Başlıyorum. Haftada kaç kere sinemaya gidersiniz?

Bourvil — On kere! Bir filmi anlamam için asgari rakam!

Mondy — Brigitte Bardot kaç yaşında?

Bourvil — 21. 1416 ile çarpınca...

Mondy — Her ayağınızda kaç parmak var?

Bourvil — 32. Uyurken çaldılar mı diye her sabah sayarım onları!

Mondy — Hiçbir şey içmeden kaç kere sinemaya gidersiniz? yiyebilirsiniz?

Bourvil — 43. Kabuklarıyla hazmı kolay oluyor.

Mondy — Şimdi vücudunuzun harareti kaç?

Bourvil — Gölgede 54 derece!

Mondy — Bu oyunda kaç kuruş kazandığınızı tahmin ediyor sunuz?

Bourvil — 65. Bununla kendime bir güzel «Kötü Araba» alacağım!

Mondy — İşte 1000 frank daha kazandınız. Sizi tebrik ederim!

Bourvil — Bugün bu kadar akıllı oluşuma şaşıyorum!

Mondy — Telâşlanmayın, gerisi daha da kolay Şimdi biraz hafızanızı yoklıyacağız.

Bourvil — Yoklayın bakalım. Nerede olduğunu bulursanız bana da haber verin olur mu?

Mondy — Elimde cevaplarıyla birlikte bir dizi sual var. Hepsini okuyacağım. Siz yalnız cevapları ezberliyeceksiniz.

Bourvil — Başlayın!

Mondy — İlk sual. Omleti neli seversiniz?

Cevap: «Etli!»

Bourvil — Devam edin, dinliyorum!

Mondy — Gümüşlerinizi nereye koyarsınız?

Cevap: Çekmeceye!

Bourvil: — Tabii askıya asacak değilim ki!

Mondy — Kaç kilosunuz?

Cevap: 75!

Bourvil — Kemikli mi?

Mondy — Size yakışan saç biçimi nedir?

Cevap: Mölon şapka.

Bourvil — O zaman çok yakışıklı oluyorum işte!

Mondy — Tatilinizi nerede geçireceksiniz?

Cevap: Deniz kıyısında!

Bourvil — Canım nereye isterse oraya giderim!

Mondy — Günde ne kadar ekmek yersiniz?

Cevap: Bir buçuk kilo! Bitti. Cevapları aklınızda tuttunuz mu?

Bourvil — Hem de nasıl? Kaçmalarına imkân yok! Etli, çekmeceye, 75 kilo, mölon şapka, deniz kenarı, bir buçuk kilo. Gördünüz mü?.

Mondy — Harika! Şimdi sualleri tekrarlıyorum.

Bourvil — Haydi bakalım!

Mondy — Size en çok yakışan saç biçimi nedir?

Bourvil — Etli!

Mondy — Tatilinizi nerede geçireceksiniz?

Bourvil — Çekmecede!

Mondy — Günde ne kadar ekmek yersiniz?

Bourvil — 75 kilo!

Mondy — Omleti neli seversiniz?

Bourvil — Mölon şapka!

Mondy — Gümüşleri nereye koyarsınız?

Bourvil — Deniz kenarına!

Mondy — Kaç kilosunuz?

Bourvil — Bir buçuk!

Mondy — Üzgünüm Mösyö, oyunumuzu ve kazandığınız bütün paraları kaybettiniz!

Bourvil — Bütün, cevapları söyledim ya!

Mondy — Sorduğum suallerin karşılıkları değillerdi ki...

Bourvil — Bütün soruları ya çevirdinizse bu benim kabahatim mi?..

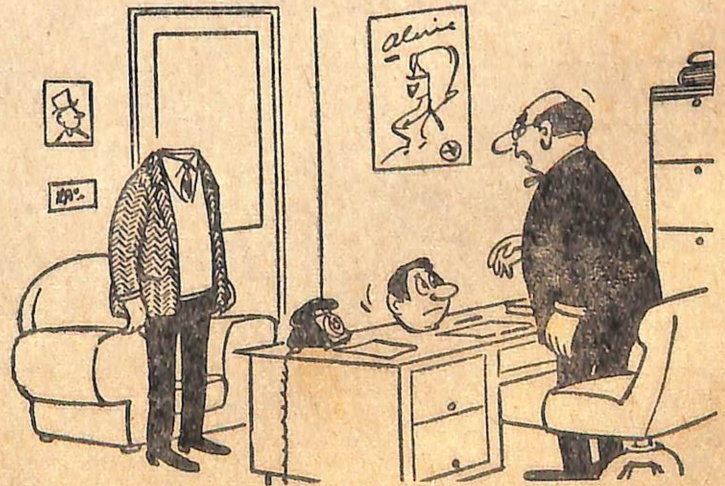
Mondy — Bu da oyunun püf noktası!

Bourvil — Öyle olsun bakalım!

Mondy — Teselli mükâfatı olarak bir paket makarna kazandınız!

Bourvil — Teşekkür ederim. Yerken gözümün önüne hep şu haliniz gelecek!...

Robert Picq'den çeviren:
Tomris Seçgir

— Bu sihirbazlık numaranı beğenmedim, al başını, dışarıya çık!

GÜLİVER

BİLGİÇLER ADASINDA

BÜLENT SEREN

17

"GÜLİVER, İSTEĞİNİ BÜYÜCÜLER ADASI VALİSİNE BİLDİRİNCE, VALİNİN BİR SİHİRLİ PARMAK OYNATIŞIYLA, BÜYÜK İSKENDER VE ORDUSU BÜTÜN HAŞMETİYLE BAHÇEDE TOPLANIVERMİŞTİ...,,

ONDAN SONRA ANİBAL'İ ALPLERDEN GEÇERKEN GÖRDÜM: ORDUGÂHINDA BİR DAMLA SİRKESİ BULUNMADIĞINI SÖYLEDİ.

SEZAR İLE POMPEYUS'U DA, TAM SAVAŞA TUTUŞMAK ÜZERE İKEN ORDULARININ BAŞINDA, SONRA DA YALNIZ SEZAR'I O SON BÜYÜK ZAFERİNDEN SONRA GÖRDÜM...

YALİDEN, ROMA SENATOSUNU BÜYÜK BİR SALONDA; BUNA ZIT OLARAK TA, DAHA SONRAKİ DEVİRDEN BİR MECLİSİ BAŞKA BİR ODADA TOPLU OLARAK GÖSTERMESİNİ RİCA ETTİM... BİRİNCİSİ KAHRAMANLAR VE YARI TANRILAR TOPLULUĞU... İKİNCİSİ İSE MADRABAZLAR, YANKESİCİLER, HAYDUT VE KABADAYILAR SÜRÜSÜ İDİ...

VALİ, RİCAM ÜZERİNE, SEZAR'LA BRÜTÜS'E BİZE YAKLAŞMALARINI İŞARET ETTİ. BRÜTÜS'Ü GÖRÜNCE DERİN BİR SAYGI DUYDUM. O OLGUN FAZİLET, O RUHUNUN MERTLİK VE METİNLİĞİ, O GERÇEK YURT SEVGİSİ, O BÜTÜN İNSANLARA KARŞI DUYDUĞU İYİLİKSEVERLİK, YÜZÜNÜN BÜTÜN ÇİZGİLERİNDEN AÇIKÇA OKUNUYORDU. SEZAR'LA ÇOK İYİ ANLAŞTIKLARINI BÜYÜK BİR ZEVKLE GÖRDÜM. SEZAR KENDİSİNİ ÖLDÜRENLERİN ONA SAĞLADIĞI ŞEREFİN, HAYATINDAKİ BAŞARILARINDAN KAT KAT ÜSTÜN OLDUĞUNU BELİRTTİ... (DEVAMI VAR)

SANA'lı bir dilim....
...sıhhat ve güç verir.

Çünkü SANA bol vitaminlidir.

Dikkatle seçilmiş en iyi nebatî yağlarla yapıldığından besleyici ve sıhhîdir.

Gelişme çağında olan çocuklar SANA'yı seve seve yerler.

Bundan dolayı, SANA'lı nefis bir dilim, herkesin aradığı en iyi gıdadır.

Sana

Ağıza tat, vücuda sıhhat!

S.654 H

(İlâncılık: 8721—224)

REKLÂMINIZI GAZETE VE DERGİLERLE DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLÂN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Telgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 17594—222)

AKBABA MİZAH YAYINLARI

Demir Perde Şakaları

Bütün dillerde Milyonların okuyup güldükleri fıkralar.

Umum dağıtım merkezleri :

1 — AKBABA Yayınevi, İstanbul.

2 — Sabri Özakar, Ankara caddesi, İstanbul.

Siparişler ödemeli gönderilir. Pul kabul edilmez. Fiatı 5 Lira.

Kasım 1 Pazartesi

Bütün kitapçılarda arayınız.

(AK—226)

Milletler Gülüyor

Yazısız

Yaş günü

Adam çiçekçi dükkânındaki satıcı kıza:

— En güzel güllerden istiyorum! dedi.

— Peki efendim. Kaç tane?

— Karımın kırk üçüncü yaş gününü kutlamak için, otuz tane olsun!

* * *

Manken

Çok güzel bir kız, manken arayan moda evinin müracaat bürosuna gider ve memura:

— İş için müracaat etmek istiyorum! der.

Adam, kızın yüzüne bile bakmadan, yandaki dolaptan bir deniz mayosu çıkarıp, masanın üzerine bırakırken ilâve ediverir:

— Bunun, içini dolduruverin!

Napoli faresi

Onésime arkadaşına anlatıyordu.

— Bir gece, Napoli'de otelde uyurken, gözlerimi tıkırdıyla açtım, ışığı yaktım, ve bir otel fareşiyle karşılaştım. Azizim ne kızdı, ne kızdı! O kadar güzel ki tarif edemem!

— Peki ne yaptın? Sen onu anlat!

— Affedersem, her istediğimi yapacağımı söyledi.

— Anladım! Tabiî sen de hemen fırsattan istifade...

— Yooo... Nerde? Karım istemedi!

* * *

Yamyam!

Afrika'da Ekvator'a yakın yamyam kabilelerinden birinde, genç kız annesine:

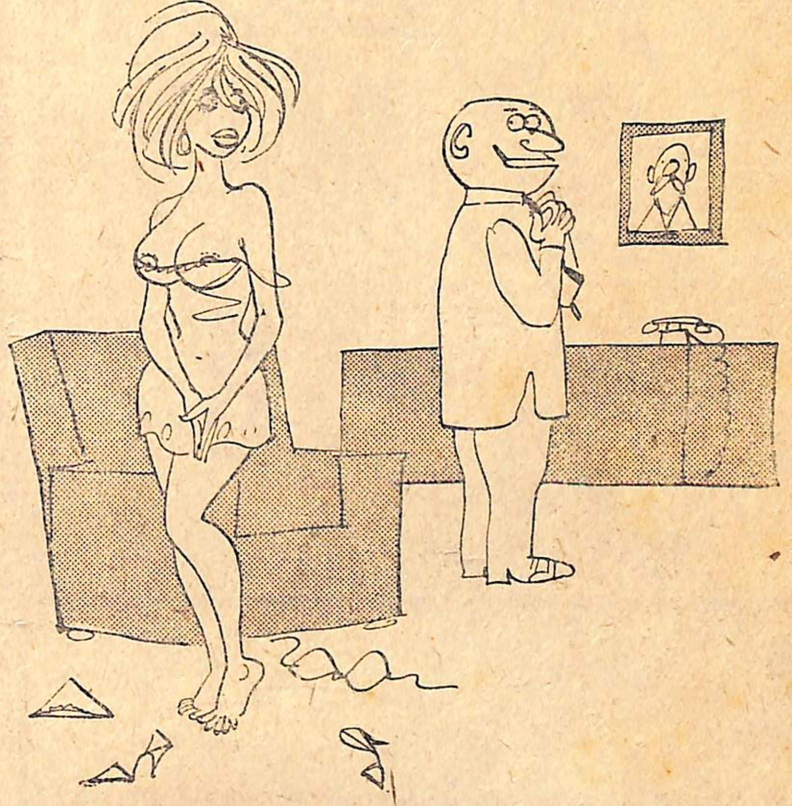
— Biliyor musunuz? der, yarın genç bir erkeği yemeğe götüreğim!

— Çok güzel yavrum.

Kız, sonra babasına döner:

— Babacığım çok yakışıklı, uzun boylu, kültürlü bir oğlan bu!

— İyi ama yavrum, etinin nasıl olduğunu biliyor musun?

— Böyle parasından ve patroluk mevkiinden istifade edip...
— Size para vermeği hiç düşünmüyorum, bugünden sonra da işinize son verilecek!

İçki düşmanı!

Madam Dupont binbir ihtimamla hazırladığı ziyafete bütün Paris sosyetesini dâvet etmişti. Bir aralık sağındaki şeref misafirine doğru eğildi:

— Mösyö, dedi. «İçki düşmanları» cemiyeti başkanı olduğunuz için size şarap ikram edemiyorum...

— Yanılıyorsunuz Madam! Şahane, yılanmış Bordeauxnuzdan tatmak isterim doğrusu! Ben «İçki düşmanları» cemiyeti başkanı değil, «Ahlâk Cemiyeti» başkanıyım!

— Ah! Özür dilerim! dedi ev sahibesi kızararak, karıştırdım. Size ikram edilmeyeeck bir şey vardı, ama ne olduğu bir türlü aklıma gelmedi!...

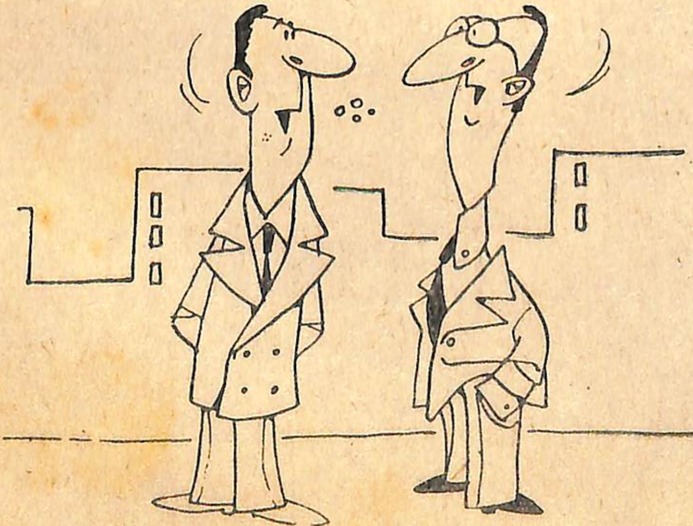
Kayıp

Yanakları kıpkırmızı olmuş bir genç kadın karakoldan içeri girdi. Komisere kendisini saçlarından tutup, merdivenlerden sürükleyen, ölümle tehdit eden, ve bir güzel de döven adamı tarif etti.

— Hiç merak etmeyin, dedi komiser, bu kadar anlattıktan sonra onu çabucak enseleriz!

Genç kadın hemen itiraz etti:

— Ama tevkif etmenizi istemiyorum. Sadece onu bulun, benimle evlenecekti de...

— Bir haftadır karımla konuşmuyorum..
— Dargın mısınız?
— Hayır, durmadan o konuşuyor!..

Çörek

Akıl hastanesinin hemşiresi, baş hekimin odasına girdi:

— Doktor bey! dedi, müdür bey'in hareketlerine dikkat edelim! İki sabahtır, parmaklarını kahvesinin içine sokuyor, bir müddet orada tutuyor, onların çörek olduğunu iddia ediyor...

Başhekim gözlüklerini takarken dikkatle sordu:

— Üzerlerine yağ sürüyor mu?

* * *

Borç

Doktor muayeneden sonra Grosbois'ya:

— Bundan böyle, sizin bir rahip hayatı yaşamanız gerekiyor! dedi. Ziyafetler, sigara, kadın, içki, kumar yasak!

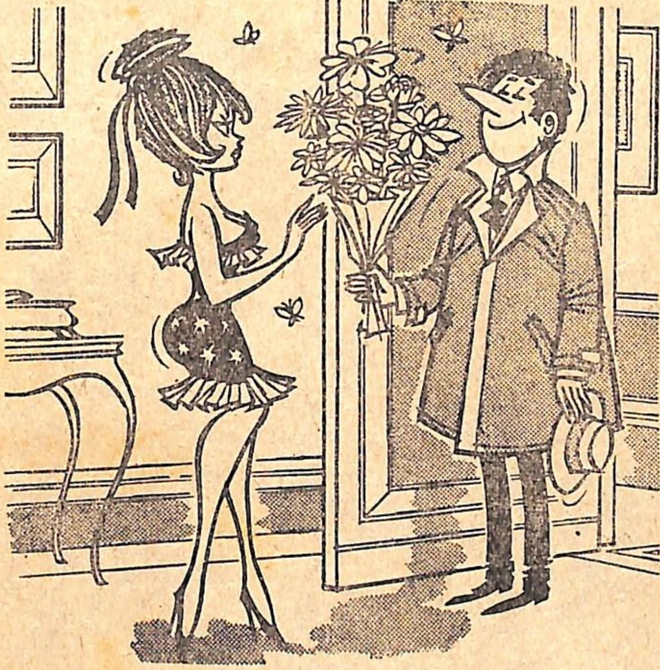
— Bütün bunları yaparsam daha iyi olacağıma emin misiniz doktor bey?

— Belki, dedi doktor başını kaşıyarak, hiç olmazsa bana olan borcunuzu ödersiniz?...

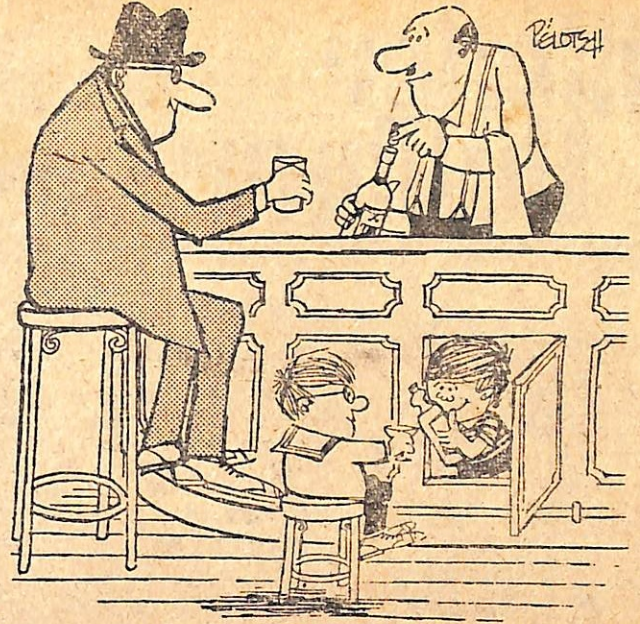

— Goethe'nin yıllardır okuduğu şu kitabın ne olduğunu merak ediyorum da..

Dünya Karikatürleri

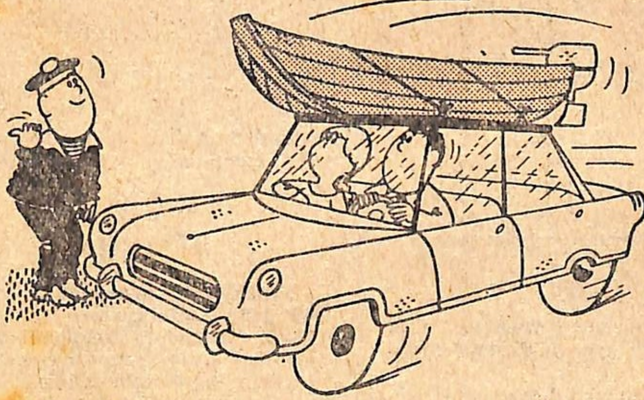
—AYOL BUNLAR YAPMA ÇİÇEK...
—EVET, SAHİCİLER İKİ GÜNDE SOLUYOR!

YAZISIZ

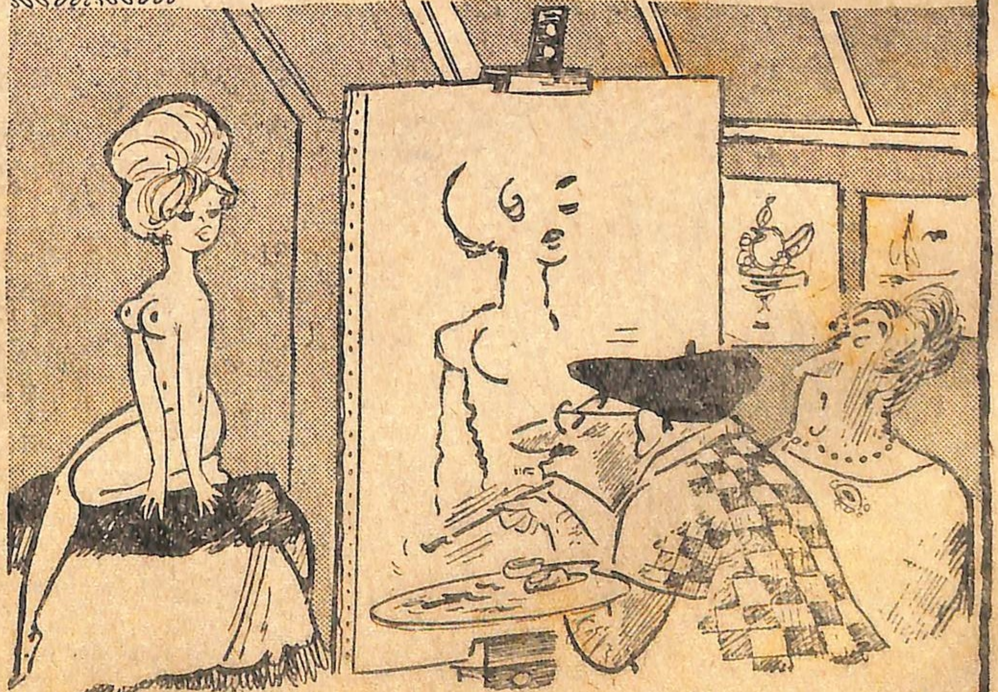
—HİÇ MERAK ETMEYİN, KADEHİNİZE BİR DAMLA YAĞMUR DÜŞMEDİ... SUSUZ İÇTİĞİNİZİ BİLİYORUM!

YAZISIZ

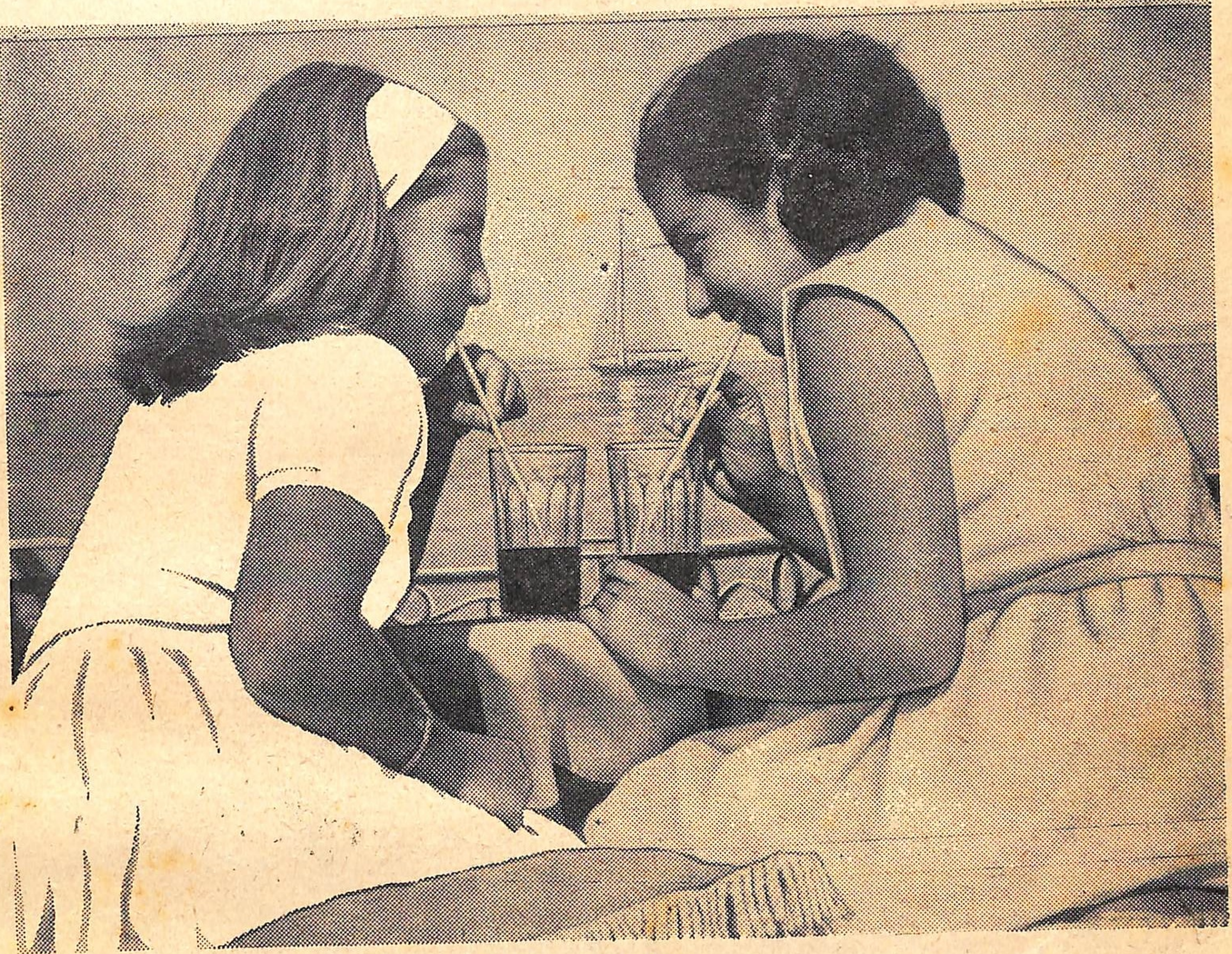

—NE AKSİLİK BEYFENDİ, BUGÜN SİZE KOCAMIN MAAŞINA ZAM YAPTIRMAYA GELMİŞTİM...

—TİTRİYORSUN... HEYECANDAN MI, İHTİYARLIKTAN MI, YOKSA SAN'ATTA BİR YENİLİK Mİ?..

BİRİSİNİN ANNESİ TURSİL KULLANMAMIŞ

"Selma Hanımla örgülerimizi alıp sahildeki çay bahçesine gittik. Çocuklar yanımızdaki masaya oturdular. Arkadaşım, bir müddet kızımın elbisesini süzdükten sonra 'Sen Tursil kullanmağa başladığından beri Serpil'in elbiseleri kar gibi oldu. Artık ben de başka çamaşır tozu kullanmıyacağım' dedi. Bir anne olarak takdir edilmek çok hoşuma gitti..."

Etrafınıza bakınız... Tursil kullanan aileler derhal belli olur.

Tursil bütün tecrübeli ev hanımlarının kullandığı saf sabun tozudur. Tursil'le yıkanan çamaşırlar yıpranmaz ve mis gibi kokar. Tursil elleri bozmaz. Az Tursil çok iş görür. İşte bu yüzden Tursil diğer bütün markaların toplamından fazla satılır.

TURSİL gözle farkedilecek derecede daha beyaz yıkar

TURSİL şimdi daha zarif kutularda satılıyor

(Manajans: 1377—227)

Akbaba

— Beni böyle mayolu seviyor musun?
— Çoook... Ama mayosuz daha çok seveceğim!